

BÉKÉS PÁL
A FÉLŐLÉNY

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

amelyben NEM lép színre történetünk főszereplője, viszont megismerkedünk a Kiserdő lakóival. Egy fa kidől, és súlyos kérdések merülnek föl

MÁSODIK FEJEZET

amelyben az odú lakója, történetünk fő-, sőt címszereplője még mindig nem lép színre - habár már rég itt volna az ideje -, viszont egyet s mást mégis megtudunk róla

HARMADIK FEJEZET

amelyben a főhős, sajnos, még mindig sehol. Ellenben: 1. mindenki teázik, 2. földérítőrém érkezik, 3. Rakonc már-már távozik. Egyelőre azonban a tisztáson vagyunk, ahol Rakonc még mindig a Félőlényre gondol

NEGYEDIK FEJEZET

amelyben már-már lemondunk arról, hogy a főhős valaha is színre lép. Kiviláglik, hogy lehetünk bármily elszántak, mégsem jutunk messzire, ha későn vágunk neki. Ezenkívül föltűnik egy rég nem látott barát. Hírt hoz és szöveget intéz

ÖTÖDIK FEJEZET

amelyben - végre-valahára! - megjelenik az eddig csak lappangó főhős: a FÉLŐLÉNY. Akit nyomban meg is győznek róla, hogy a Kiserdőben többé nincsen számára hely

HATODIK FEJEZET

*amelyben belépünk a rémvilág kapuján, és megismerkedünk egy jóra való irodistával, egyszersmind szemrevaló szakszörnyvel. Hátborzongató dolgok történnek!
És ez még csak a kezdet!*

HETEDIK FEJEZET

avagy egy kis rémszisztéma

NYOLCADIK FEJEZET

amelyből megtudjuk, hogy a Félőlény mit sem sejt a valóságról, a mi szemünkről viszont lehull a hályog

KILENCEDIK FEJEZET

amelyben a Félőlény találkozik a csúcscsal és az abszolúttal, aki egyben a netovább is

TIZEDIK FEJEZET

avagy egy kis honvágy

TIZENEGYEDIK FEJEZET

amelyből kiviláglik: habár egy látható rém is kemény dió - a láthatatlan keményebb

TIZENKETTEDIK FEJEZET

mely az első szótól az utolsóig lidérces

TIZENHARMADIK FEJEZET

amelyben hőünk szembesül azzal, hogy hős. Lassanként eloszlik minden kétely, és a Félőlény átlát a szitán

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

amelyben égig csap a szörnyöröm, továbbá egy megrázó találkozásnak, egyszersmind szikrázó összecsapásnak lehetünk tanúi

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben csak úgy hemzsegnek a tanulságok
Ezenkívül lezárul egy korszak, remény csillan, és csoda történik*

ELSŐ FEJEZET

amelyben NEM lép színre történetünk főszereplője, viszont megismerkedünk a Kiserdő lakóival. Egy fa kidől, és súlyos kérdések merülnek föl

- Na, most lett elegendő az egészből!

Rakonc előmászott a tisztáson rézsútosan keresztben heverő fatörzs mögül. Az ágas-bogas lombkorona halódva susogott, az égnek meredő gyökerek mintha segítségért kapkodtak volna. Rakonc sírósan, háborogva a földre helyezte hordozható, elemes porszívóját, azután térdre ereszkedett, és megpróbálta kicibálni szétlapított fölmosóvödrét egy vastag ág alól. Hiába. Lemondóan legyintett, és a kidőlt fa törzsére rogyott, de azonmód föl is pattant.

- Auuuuu! - ordította fájdalmasan, és egy szúrós vadgesztenyegombócot söpört a földre. - Hi-he-tet-len! Egyszerűen hi-he-tet-len! Vadgesztenye a tölgyfa kérgén! Tessék! Ez is az ő művük!

Még magához sem térhetett, amikor lába alatt megmozdult a föld. Gyűrődni, púpozódni kezdett, formás kis dombbá magasodott. A halmocska tetején fényes gomborr szimatolt körbe, hosszúkás, bársonyfekezte fej követte és hó-rukk! A domb tetején ott ült Porhany.

- Hahó - mondta, mint aki szeretné, ha fölfigyelnének rá, ám szinte suttogott, mintha leghőbb vágya mégis inkább az volna, hogy észre se vegyék. - Hahó.

- A frászt hozod az emberre - zsörtölődött Rakonc.

- Pardon - hunyorgott Porhany -, megbocsáss, igazán nem állt szándékomban. - Azután könnyedséget tettetve azt kérdezte: - Mi történt?

- Mi történt volna? Látod magad is. - Rakonc megpaskolta a fatörzset. - Kidőlt.

- Csak úgy magától?

Rakonc feddően nézett a vaksi porhanyítóra.

- Micsoda kérdés? Történhet ilyesmi csak úgy magától?

Moccant a szomszédos aranyhárs lombja.

- Hahó! - rebbent Porhany.

- Húha! - rezzent Rakonc.

Körülbelül ennyit szólhattak, és máris mellettük termett Csupánc. Kis termetű, rugékony pattogi volt ez a Csupánc, aki egyenesen arra termett, hogy előbb fenn teremjen a fákon, aztán meg lent a földön. A kezében fűrész, mintha egyenesen hozzánőtt volna, és az orra is leginkább egy fűrészhez volt hasonlatos.

- Csu-csu-csu-csupáncsak - mondta, ennél nemigen jutott tovább. Lelkesedett a cs-vel kezdődő szavakért, s ha egyet a szájára vett, szinte megmámorosodott tőle, addig ismételtette, míg elfelejtette, mit akart mondani.

- Csu-csu-csupáncsak...

- Elég már - mordult rá Rakonc.

- ...csak azt akartam mondani, hogy láttam - fejezte be ezúttal.

- Mit?

- Hogy kidőlt - mutatott a fatörzsre.

- Ez volt az a fontos közlendő? Ezért hoztad ránk a frászt? - mérgelődött Porhany.

- Nem akartam rátok hozni a frászt, és igenis csak annyit akartam mondani, hogy láttam. A legszebb fa volt az erdőben - mondta gyászosan -, magam csu-csu-csupáltam a lehető legízlesebb fazonra. Jól láttam ám odafönről! Az egyik pillanatban még állt, mint a cövek, mozdíthatatlanul, ahogyan csak egy százéves makkegészséges makktermő tölgy állhat, azután egyszerre csa-csa-csa-csa...

- Tovább! - toppantott Rakonc.

- ...csak megingott és bumm!

- Bumm bizony - sóhajtott Porhany. - Két járatom beomlott. Alá kell majd dúcolnom.

Hallgattak, szomorúan sóhajtoztak.

Ez a tisztás volt a Kiserdő kellős közepe. Ilyenkor nyáron a legszebb hely széles e világon. A füve selymes, hívogató. Volt. Az utóbbi időben ugyanis mind több pucér folt kopárlott elő a fakuló pázsitzőnyeg alól. Körös-körül a fák dús lombúak és daliásak. Voltak. Mert mostanában ritkulni és sárgulni kezdett zöldjük, és itt-ott a valaha szálas hárs-, éger-, szilvák megdőböltek, mintha titkos féreg foga rágná őket. A tisztás szélén két őserg tölgy állott, az egyikben kényelmes odú. Szépséges; bölcs, sokat megért tölgyek, melyeken nem fogott az idő, és nem fogott a Kiserdőt lassanként markába kaparintó rontás sem. Öröm volt rájuk nézni. Eddig. Mert most az egyik, hirtelen, minden látható ok nélkül... de hiszen már tudjuk.

- És mondd - kezdte óvatosan Porhany, míg vaksin, aggódalmasan körbepislogott -, azt is láttad, szóval, esetleg azt is, *hogyan*?

- Mit *hogyan*? - érdeklődött álszent képpel Csupánc. Bár persze pontosan értette a kérdést.

Gyanakvó óvatossággal járatták körül pillantásukat a rengetegen.

- Nem láttad véletlenül, *hogyan* dőlt ki? Kitől, mitől, miképpen?

Lesunyták a fejüket, lapos pillantásokkal méregették az erdő alját, időnként meg a magasba lestek.

- Azt csak sejtem... - és Csupánc sűgva visszadobta a kérdést: - Miért, mostanában ki döntöget errefelé fákat?

- Ők - rebegte Rakonc. - Hát persze hogy ők.

- Amikor épp a fák csu-csu-csúcsán csu-csu-csupálgatok, csu-csu-csu...

- Jó, jó, jó, mi van akkor? - szólt közbe Porhany.

- ...jól látom, ahogyan napról napra szorosabbra vonják a gyűrűt a Kiserdő körül. Már elérték a peremét!

Mintha titokzatos, néma rémület költözött volna beléjük. Azután Rakonc megrázta magát.

- Azt tudjuk, hogy itt vannak körös-körül. De kérdem én: lehet, hogy már idebent is?

- Hát - gyűrögte az orrát Porhany - én, ugye, lent porhanyítok, és nincs akkora rálátásom, mint neked idefent vagy Csupáncnak a fa tetején.

- Barátaim - nyelt nagyot Rakonc -, ne áltassuk magunkat. Mitől dőlt ki ez a fa? Talán túlságosan öreg már és korhadt? Nem. Makkegészséges. Talán te porhanyítottad tönkre a talajt a gyökerénél?

- Én mindig tudom, hol a porhanyítás határa.

- Talán te csupáltad túl az ágait, Csupánc?

- Kikérem magamnak! Én mindig csak addig csupálok, amíg a lombtakaróm ér!

- Én magam meg épp errefelé csellengetem a tisztás környékén, hát látom, piszkos megint a Kiserdő alja, nagy a rendetlenség, ennek a nyavalyás takarításnak sose lehet a végére érni. Na, gondoltam, gúlába rakom a sok szétgurult bikket-makkot, fölmosok, lepókhálózok, nézzen ki rendesen, ahogy illik. Bekapcsolom a porszívómat, erre bumm! Meg nyekk! Meg reccs! Alig bírtam félreugrani!

- Tudjuk, tudjuk - nyugtatta Porhany a fölhevült Rakoncot.

- Te csak ne nyugtatgass engem! Igenis, alig bírtam! Alig-alig! - Végül lehiggadt. - Barátaim! - kissé szónokiasan folytatta. - Számat kell vetnünk helyzetünkkel. Ha sem Csupánc, sem Rakonc, sem pedig én... akkor más. Akkor ők. Akkor itt vannak bent! Itt dúlnak közöttünk! És meg kell mondanunk végre, ki okozta a mi legszebb és legnagyobb fáink vesztét!

- Ki ne mondd! - kiáltották kórusban, de hiába, elkéstek, mert Rakonc fölemelte a fejét, és hősiesen azt kiáltotta:

- Igenis, a szörnyek! Ők voltak!

Ebben a pillanatban rémisztő vijjogás harsant.

- Na tessék... - makogta rezge hangon Porhany, és már ásta is magát vissza sebesen a dombocskájába. - Na tessék... mire jó ez?

- Nyakunkra hozod a bajt - vacogta Csupánc is és nekikészült hogy fönnteremjen.

- Mégsem dughatjuk a fejünket a homokba! Ki kell mondanunk, ha egyszer itt vannak!

- Ne ferd az ördögöt a fára - óvatoskodott Csupánc az égre pislogva.

- Az ördög nem attól jelenik meg, hogy lefestik, hanem olyankor festik le, amikor már megjelent.

Ismét vijjogás hasított a levegőbe, az ágak megroppantak, és tenyérszerű fényes, zöld levelek hintáztak alá a magasból, holott szellő sem libbent, és messze volt még az ősz. A hang mind borzongatóbb és kíméletlenebb lett, egy szót mint száz, velőt dermesztő.

A Kiserdő lakói moccanatlanná meredtek, behúzták nyakukat, lesunyták fejüket, közben megdermedt a velejük. Mert a velő már csak ilyen. Ha dermesztik, dermed.

A vijjogás végre elhallgatott. Elsőnek Csupánc tért magához, ő is csak részlegesen.

- Csu-csu-csu...

- Csupáncsak azt akarta mondani - sietett segítségére Porhany -, hogy többet ne beszélj így, Rakonc, kérlek, ne!

Rakonc föl pattant.

- Sajnálom, barátaim! Elég volt! Slussz-passz! Megyek!

A többiek elképedtek.

- Mégy? Hová?

- Jó kérdés - bólintott Rakonc, egy kockás koffert húzott elő a galagonyabokor tövéből, és mellé térdelt. - Nagyon jó. Érett, okos, remek kérdés. Nem is tudok válaszolni rá. Én ugyanis nem valahová megyek, hanem innen el. El!

Kinyitotta a kockás bőröndöt, melyben csak a legszükségesebbek sorakoztak: egy doboz Vim, Ultra paszta, kis üveg Sidol és egy ablaktörlő szattyán. Melléjük tette a hordozható, elemes porszívót, szomorú pillantást vetett a szétlapult felmosóvödörré, és becsukta a koffert.

- Ezt nem gondolhatod komolyan - rezegte könnyes szemmel Porhany. - Itt tudnád hagyni a Kiserdőt? Ahol te fészülgeted formára a rekettyebokrokat és púpozod gömbölyűre a vakondtúrásokat? Ahol te rakod gúlába a bikket meg a makkot?

- És képes volnál hátat fordítani minekünk? - tette hozzá szemrehányóan Csupánc.

- Ne fájdítsátok a szívemet - szípofta Rakonc -, hiszen úgyis... - Hirtelen fölfénylett a képe: - Gyertek inkább velem! Mire is várjátok?

- Én valahogy... - és Porhany visszahúzódkodott a dombocskába.

- Én tulajdonképpen, egyelőre még... - és Csupánc lépett egyet a fa felé, hogy bármikor fönn teremhessen.

- Pedig mindjárt itt lesznek!

- De még nincsenek. És talán...

- Hátha.

- Hátha, talán, talán, hátha! Ami késik, nem múlik. - Rakonc fölragadta a bőröndöt, és magához szorította. - Elrémesül a világ. Mit számít, hogy még nincsenek egészen itt, ha egyszer máris olyan, mintha valamennyi bokrunk alján ott lapulnának? Mit számít, hogy még nem tűzték ki a zászlójukat a legmagasabb fánk tetejére, ha egyszer a legmagasabb fánk máris kidőlt, mert kidöntötték?! Még nincsenek itt. Szép. De nekem már ez is bőven elég! Sőt! Sok!

- Nagyon elszántsak látszott.

- És azzal nem törődsz, mi lesz velünk, ha mindenki megszökik? - szomorkodott Csupánc. - Légy szíves, gondoldj Csatangra!

- Jó - mondta Rakonc, és engedelmeskedett.

Csatangra gondolt. De bárhogyan erőltette az emlékezetét, alig tudta maga elé idézni a vonásait. Oly régen elment már a Kiserdőből, hogy szinte azt is kétségesnek érezte: köztük élt-e egyáltalán valaha. Akkoriban, amikor Csatang szedte a sátorfáját, még csak kósza hírek jártak a rémek terjeszkedéséről, és a veszély igazán nem volt ennyire kézzelfogható, mint most. Hosszú napokon át üldögélt az óriás tölgy tövében, amely akkor még büszkén állt, és hűvös árnyékot adott, és faragta a vándorbotját. Amikor elkészült a munkával, búcsúzkodott egy keveset, és nekieredt a világnak. Olyasfélét mondott, hogy végére akar járni a dolgoknak, meg hogy nem hagyja magát bolondítani, meg hogy majd ő kitudja, mi igaz a mendemondákból! Aztán elment, és azóta se híre, se hamva. Talán valóban végére járt a dolgoknak. Vagy talán a saját végére járt. Ki tudja?

- Elfogyunk - sírta Porhany szelíden.

- Gondoldj csa-csa-csa-csak órá! - és Csupánc oldalvást a másik vén tölgy felé intett, mely méltó párja volt annak, amelyik kidőlt. Törzsén az odú zárva. Akár egy konzervdoboz. Sőt. Még úgyabbul.

- Jó - mondta Rakonc, és engedelmeskedett ismét.

Ebből is láthatjuk, hogy Rakonc amúgy hallgatott a jó szóra, és tulajdonképpen igen szívélyes és segítőkész volt, eltekintve azoktól a pillanatoktól, amikor százados tölgyek zuhantak a fejére. Attól ugyanis rendszerint elveszítette a fejét.

Rakonc tehát őreá gondolt. Az odú lakójára. Nem, ő nem költözött el. Ott lakott a tölgyfa mélyén most is, mint azelőtt: Csak hát... De ez már egy másik fejezet.

MÁSODIK FEJEZET

*amelyben az odú lakója, történetünk fő-, sőt címszereplője
még mindig nem lép színre - habár már rég itt volna az ideje -,
viszont egyet s mást mégis megtudunk róla*

Az odú tágas volt. És téres. Mégis zezugos. Lakhelynek a legalkalmasabb. Ahány helyiség, szeglet, sarok, sut, mindmegannyi mennyezetig rakva könyvvel. Csodás regék, románcok, mesék, mondák, legendák, poros, régi fóliánsok és vadonatúj sziporkázó képeskönyvek; avitt bőrkötések és tükörfényes borítókba burkolt remekművek sorjázta a polcokon és az ágyak alatt, mivelhogy könyvek bújtak ott is, meg a konyhaszekrényben, de még az ágyneműtartóban is - könyvek, könyvek mindenütt!

Az odú ablakai magasak és szélesek, melyeken csak úgy zuhogott volna befelé a fény... Aha! Volna! Hiszen éppen ez a *volna* a lényeg. Az ablakok ugyanis be voltak deszkázva. Olyik-másik elé még szekrényt is toltak, könyvekkel teli nehéz alkalmatosságot. Az ajtó pedig... akár egy erődé. Láncok, pántok és keresztrudak zárták, lakatok fityegtek róla, kisujjniak és kocsi-kerék nagyságúak. Az odú gazdája talán még vizesárkot is ásott volna a fa köré felvonóhíddal, ha rajta áll.

Hogy a lakót nem láthatjuk szemtől szembe, annak több oka is van. Mindenekelőtt a sötétség odabent. De nem csupán az, mivel a boldogtalan még a saját megerősített odván belül is bezárkózott. Egy komód aljába. Persze könyvek alá. Onnan hallik bátoratlan, lehangolt és lehangoló küszmögése... Szegénykém. Reszket. Fél. De nemcsak úgy általában és körülbelül és nagyjából, ó, dehogy. Ő úgy fél, ahogyan eleddig teremtett lélek még soha.

Fél egyfolytában, éjjel és nappal és szüntelen. És ki tudja már, mi okból és mióta? Már a nevére sem emlékszik senki. Csak úgy hívják: a FÉLŐLÉNY.

Valaha régen, amikor a Kiserdőben még híret sem hallották a szörnyeknek, a Félőlélynék természetesen volt tisztességes, sőt becsületes neve. (Más szóval: nem volt Félőlény.) Ismerték és tisztelték. Nagyon is. Ő meg szerette a Kiserdőt s benne a somot, a bodzát, a galagonyát, eső után a csiperkét és mi mindent még! Szerette éjjel a csillagokat nézegetni s eltűnődni: de messze ragyognak! - nappal meg egy mohos tönkre heveredve a hasát süttetni. És szerette mindezt a többi Kiserdő-lakóval együtt szeretni, mivelhogy társas lény volt. Ám a legeslegjobban mégis a könyveket szerette. Pompás könyvtárának híre még a távoli kiserdőbe is eljutott, s aki csak áthaladt a tisztáson, könyvvel kedveskedett neki.

És habár valamennyi legenda, rege, mende és monda másról szólt, egyben mind megegyezett: a történetek végén győzött a jó, mindig legyőzte a rosszat, ahogyan illik és kell.

Itt van például Pocok lovag legendája - hogy egyik kedvencét említsem elsőként. A lovag, ki a legkisebb s legágrólszakadtabb hadfi volt országában, úgy aratta le a világot sanyargató sárkányok temérdek fejét, mint a Péter-Pálkor gazda a gabonát. Micsoda betakarítás volt!

És Árvácska, a szegény kis árvácska története! Egy fészekalja boszorkány akarta elveszejteni a védtelen kisleányt. Már készítették is néki rút üstjüket, hogy megfőzik majd, és lám: Árvácska főzte meg őket! A gonosz némberek saját üstjükbe pottyantak, és lett belőlük boszorkánybefőtt. Pedig erre aztán igazán nem számíthatott senki, mivel többen is voltak, erősebbek is... És mégis.

Hát még Mafla, a szorgos bányásztörpe meséje! Fél kézzel aprít fel ezeregyszáztizenegy bányarémet a szorgos bányásztörpe - és hiába könyörögnek kegyelemért, Mafla nem alkuszik! Elbánik velük, ahogy kell.

Délutánonként a Félőlény és a barátai a tisztáson teáztak a két bölcs és szép tölgyfa között. Megterítettek egy nagy, kerek rönköt ropogós hófehér abrosszal, és aranyzöld fenyőtútea csorrant a hófehér kancsóból a hófehér csészékbe. Csilingeltek az ezüstkánálkák, és apró szemű gyöngycukor hullott a teába, meg illatos citromcsöpp. Egyedül Csatang, a Félőlény legrégebb és legjobb barátja csorrantott tejet az aranyzöld italba, mert kedvelte a külföldi módit, de ezen nem veszték össze. Kortyolgatták, szürcsölgették a teát a megterített farönk körül, és beszélgettek. Csakis kellemes dolgokról folyt a szó: csupálásról, porhanyításról, rakosgatásról, csatangolásról - és persze mindenféle történetekről. Rendszerint az első és a második csésze tea között a Kiserdő-lakók megkérték a Félőlényt - aki akkor (nem győzöm hangsúlyozni) nem volt még Félőlény! -, ugyan hozna elő egy könyvet, és olvassa fel belőle. Ő megkérdezte: mit szeretnének hallani? Mire azt felelték: mindegy. Akkor a Félőlény azt mondta: no de mégis. A többiek meg: rád bizzuk. Ekképpen huzakodtak, udvariaskodtak egy kicsinyég, ahogyan illik, azután a Félőlény kihozott egy könyvet - mindig mást, hiszen a könyvtára akkora volt, hogy a világ végéig futotta volna belőle új meg új történetekre -, és fölolvastott. A hangja telten zengett, selymes volt, fényes, nyugtató. És mesélt, mesélt, mesélt, míg le nem ment a nap. Körülbelül akkorra betakarították a sárkányfejeket, fölaprították a bányarémeiket, vagy éppen elkészült a boszorkánybefőtt.

De jó is volt hallgatni!

Ám lassanként minden megváltozott. Nem hirtelen-váratlan, hanem egyre-másra, fokozatosan. Kezdetben csak szivárogtak a hírek: szörnyek tűnnek föl itt is, ott is. A vándorok, akik vállukon batyuval, kezükben faragott bottal haladtak át a Kiserdőn, azt beszélték, hogy útjukon egy-egy rémet láttak az ösvényen vagy a távolabbi csalitosokban. Idő múltával már a szomszédosokban is. Fokról fokra elszaporodtak mindenütt.

A Félőlény - bár nem örült a híreknek - meg sem ijedt tőlük. Bizonyos volt benne, hogy a rémeket előbb-utóbb legyőzik, a szörnyeket visszaűzik saját barlangjukba, és a gonosz elnyeri méltó büntetését. Ahogyan a könyvekben áll.

Fényes lovagok vágattak át a Kiserdőn, hogy fölvegyék a küzdelmet a szörnyekkel. A Kiserdő-lakók sorfalat álltak az ösvény mentén, és virágszirmot hintettek az elrobogó paripák patái alá. A lovagok vakmerő kurjongatással vonultak a csatába, a páncéljuk csillogott, hanyatt esett rajta a napsugár, tollforgójuk hetykén lobogott a friss szélben, pajzsukat címerek díszítették, és magabiztos jelmondatok.

Ilyenek:

*Nem lesz rajtunk úrrá
sárkány-önkény!
Hurrá!*

Meg ilyenek:

*Fölösleges rémüldözni,
gyere velünk rém-üldözni!*

De a lovagok nem tértek vissza diadallal, ahogyan a történetekben szokásos. A szörnyek viszont terjeszkedtek rendíthetetlenül.

Telt-múlt az idő, és a Félőlény gyanút fogott. Lehetséges lenne, hogy ami eddig szent meggyőződése volt, mégsem egészen úgy van? Talán mégsem egészen biztos, hogy a szörnyek alulmaradnak. A történetekben persze igen. Hanem a valóságban?

Egyre ritkábban járt teázni a hófehér ropogós abrosszal terített rönk mellé, és már csak elvétve olvasott fel könyveiből. Hatalmába kerítette a szorongás.

A szörnyek pedig lassanként belopakodtak a Kiserdőbe. Látni ugyan nem lehetett őket - egyelőre -, de érezni igen. A Félőlény kezdetben azzal vigasztalta magát, hogy csak képzeledik, de már ebben sem volt biztos.

Szeretett rádiózni. Régimódi készülékének a hangja tiszta, ritka szép. Élvezettel csavargatta a gombokat, és hallgatta a távoli kis- és nagyerdők adóit, ahonnan esténként gyönyörű zenét és pompás történeteket sugároztak. Ám, hogy mind ritkábban járt ki az odúból, és több időt töltött rádiójával, észrevette; az adók sem ugyanazok többé. Megsokasodtak a szörnybemonók, és egyre több lett a rémhír. A távoli állomások sorra elhallgattak, nem csendült fel többé sem bővülő muzsika, sem szépséges történet. Lassanként övük lett valamennyi hullámhossz, övük az egész éter.

Így azután egyáltalán nem csoda, hogy töpörödésnek indult, a háta meggörbült, szép, fényes hangja is megkopott és rezegni kezdett. Ekkoriban vált valakiből, akit Kiserdő-szereteztek, tiszteltek, derék fickónak ismertek, valakiből, akinek neve volt, könyvtára és történetei - Félőlényé.

De még mindig reménykedett. Egyszer majd - gondolta - elmúlik ez az egész, mint egy rossz álom. Legrégibb és legjobb barátja, Csatang, kivel oly sokat csatangolt azelőtt, nem bírta tovább, útilaput kötött a talpára, és fölkerekedett. Ő meg szívrepesve leste a postaposztátát, ugyan hoz-e levelet a vándortól. De amikor megjött végre a levél - ó, bár ne jött volna inkább! A postaposztáta az odú elé hullajtotta, és már sietett is tovább a dolgára. Ő meg reménykedve és reszketeg kézzel törte fel a pecsétet, mivelhogy addigra már szokásává vált a reszketés.

Hidegség áradt a levélből. Tán csak az emlékeztetett a régi barátira, hogy Csatang, aki mindig szeretett verselni, sorait ezúttal is rímekbe szedte. Hanem egykor gömbölyded írása valamiképp meghegyesedett, s szavai is oly szúrósak lettek, hogy szinte döfködtek az olvasó ujjait, míg a papírt forgatta. Mindez azonban semmi a mondandóhoz képest.

Íme Csatang levele:

*Idekint más lett minden,
földön és égen rémek,
ahová néz az ember,
földerítők és kémek.*

*Idekint más lett minden,
idekint szörnyek dúlnak,
a fák, a bokrok dőlnek,
a halak vízbe fúlnak.*

*Készül már a mű!
Nem nő többé fű!
Ritkán süt a nap!
Minden harmadnap!*

*Idekint más lett minden,
még a lég is méreg,
madarak földre hullnak,
a folyók lánggal égnek.*

*Idekint más lett minden,
szomorú minden ének,
se vigasz, se remény nincsen,
vigadoznak a rémek!*

Ez a levél volt az utolsó csepp a pohárban. A Félőlény elolvasta még egyszer, és nekilátott volna harmadszor is, de harmadszorra már nem bírta.

Becsukta az ajtót, be az ablakot, nagy hirtelen be is deszkázta valamennyit, megerősítette, sőt megerősítette az odút, lakatokat, láncokat, biztonsági zárat szerelt az ajtóra, és most a komód alján kuksol és vacog irtóztatóan.

Hajaj.

HARMADIK FEJEZET

amelyben a főhős, sajnos, még mindig sehol.

*Ellenben: 1. mindenki teázik, 2. földerítőréim érkezik, 3. Rakonc már-már távozik.
Egyelőre azonban a tisztáson vagyunk, ahol Rakonc még mindig a Félőlényre gondol*

- Na és, ha rá gondolok? - legyintett keservesen Rakonc. - Fáj a szívem, ha csak eszembe jut. - És még keményebben markolta a kockás bőröndje kockás fogantyúját. - Itt már nem lehet élni!

- Hát, eléggé elrémesedtünk mostanság, az biztos - motyogta Porhany -, de ha a földbe dugjuk a fejünket, és úgy tesszük a dolgunkat, akkor, ugye, nem látunk semmit. - Vaksin az égre pillogott, és súgva hozzátette: - Rémeket sem.

- Azonkívül - toldotta meg Csupánc -, ha csu-csu-csupáncsak csö-csö-csöndesen csu-csu-csupálgatjuk az ágakat, és semmibe sem ütjük a fűrészorrunkat, akkor nem eshet bajunk.

- De én nem vagyok hajlandó befogni a számat! - harsogott Rakonc. - Kikérem magamnak, hogy csak suttoghassak a saját Kiserdőmben!

- Psssst, ne... - kérlelte Porhany szelíden.

- És mit képzelnek ezek rólam? Majd én fogom rendbe rakni az erdőt, ha a rusnya, rendetlen rémek összerondítják? Indulás! - vezényelte magának.

- Legalább egy búcsúteát - kérlelte Csupánc. - Még egyszer utoljára.

Egy perc múlva már a kerek faröng körül ültek. Az abrosz gyűrött volt, és a kancsó sem hófehér, de azért fenyőtűtea csorrant a csészékbe, és halkan csilingeltek a kiskanalak. Rakonc piros babos kendőbe bugyolált kis csomagot vett elő a bőrönd oldalzsebéből.

- Fahéjas sütemény - kínálta -, az útra készítettem...

Kortyolgattak és falatozgattak. Csak nagy ritkán hangzott egy-egy szó.

- Parancsolsz még egy csészével?

- Vegyetek, csak vegyetek.

- Cukrot? Citromot?

És hallgattak újra.

- Ez nem az igazi - mondta végül Rakonc. - Ha fejre állunk, akkor sem. A teázásokhoz hozzátartozott ő is - az odú felé intett.

- Úgy, úgy - bólogatott Csupánc. - A mesék. A történetek. Mióta nem hallottunk már egyet sem.

- Legalább beadhatnánk neki egy csésze teát, hátha attól megjön a kedve. - Legyintettek és hallgattak tovább. Később Porhany így szólt:

- És mi lenne, ha...

- Ha?

- Ha magunk mondanánk történeteket.

A sosem hallott pompás ötlet lenyűgözte a társaságot.

- Úgy van! Nagyszerű! Óriási!

Miután kiujjongták magukat, udvariaskodtak egy sort.

- Kezdd el, kérlek.

- Nem, nem, csak utánad.

- Parancsoljatok, én majd később.

És megint hallgattak. Törték a fejüket.

- Egyszer volt, hol nem volt - kezdte végül Porhany.

- Igen? - derültek fel a többiek. - Igen?

Porhany köhécselt, harákkolt, és újra nekilendült.

- Egyszer volt, hol nem volt... Inkább mégiscsak mondd te - intett kedvesen Rakonc felé.

- Jól van, jól. Volt egyszer egy...

De ennél tovább ő sem jutott. És Csupánc sem.

- Volt egyszer egy...

És végleg elakadtak. Mi volt egyszer? Mi volt hol nem? Volt egyáltalán valaha valami?

- Akkor nekünk most nincsenek történeteink? - és Porhany szipogni kezdett.

- Dehogynem - felelte Rakonc. - Csak odabent vannak. Ővele.

- Kint vagyunk a vízből. Bezárt mesék.

- Az is valami - vigasztalta Rakonc -, legalább tudjuk, hogy megvannak. Különben - folytatta kissé sértetten - foglalkozhatnátok velem is. Elvégre az én búcsúteám, és jólesne, ha...

Sosem derült ki, mi esett volna jól neki. E pillanatban ugyanis berregés hangzott, és egy rendkívül rút valamicsoda jelent meg az égen. Szárnya volt, de nem madár és nem is repülőgép, és egyáltalán - semmihez sem hasonlított. Szárnyán bőrleffentyűk, s ahogy a jószág csapdosott, a leffentyűk rusnyán leffegtek berregő hangot adva. A szeme - hát szeme volt vagy egy tucatnyi - mindmegannyi egy-egy kocsányon lógott, és dülledve leste a földet, az erdőt, a mezőt, semmi sem maradhatott rejtve előtte. Mondhatni: kukkolt. Innen kapta a nevét is. Úgy hívták: a kukkoló berregény.

- A földerítőrém! - igyekezett Porhany túlkiabálni a zajt.

- Már megint! Az órát lehetne hozzáigazítani a nyavalyáshoz. Kering egyet, és földeríti a kukkolójával, történt-e tegnap óta változás.

- Nem történt! - rikoltotta Rakonc az ég felé. - Még mindig pontosan annyira utálunk benneteket, mint tegnap! - A többiekhez fordult. - Azért jön mindig pontosan ugyanakkor, mert azt akarja, hogy megszokjuk. Hogy olyan természetes legyen az érkezése, mint a napfölkelte vagy a rügyfakadás. És ha már megszoktuk, akkor persze mindegy, hogy itt van-e vagy sem. És ha mindegy, akkor akár itt is lehet! Csakhogy... - hadonászva ordította a repülő micsodának - én nem akarlak megszokni! Érted?! Egyszerűen nem akarlak!

A kukkoló berregény a hóna alá nyúlt (föltételezve persze, hogy akinek leffentyűs szárnya van, annak hónalja is lehet), és csak szórta, szórta a földre a - mit is? Nem látszott jól. És tovaleffegett.

A valamik lassan libegtek alá. Az egyik éppen Porhany csészéjében kötött ki, át is áztatta nyomban a fenyőtűtea.

- Csucs-csu-csu - hebegte Csupánc izgatottan -, teleszórta az egész erdőt! Rémröpcédula!

Rakonc kezébe nyomták a csöpögő papírt, mert az egész társaságból ő tudott egyedül rendesen olvasni. Nehézkesen betűzte a szúrós, hegyes írást. Végül megértette. Egyetlen mondat volt az egész:

A SZÖRNYEKÉ A VILÁG!

A kukkoló berregény már nem volt sehol. A rémröpcédulák beborítottak mindent, fönnakadtak az ágakon, a tüskéken, belepték a füvet, és a postapozáta utálkozva csipegetett ki a fészkeből vagy féltucatnyit. Rakonc már-már a porszívóhoz kapott, hogy sebtiben föltakarítsa a szemetet, de mozdulata elakadt félúton.

Teleszívta tüdejét kiserdei levegővel, és az ösvényre lépett.

- El sem búcsúzol?

- Már elbúcsúztam. - Vissza se fordult.

- Viszlát! - kiáltotta Csupánc.

- Viszlát - motyogta sírósan Porhany.

- Viszlát - zúgták a kókadozó levelű fák.

- Viszlát - zizegték a bokrok.

- Viszlát - nyelte könnyeit Rakonc, de csak ment tovább, ment elszántan.

NEGYEDIK FEJEZET

*amelyben már-már lemondunk arról, hogy a főhős valaha is színre lép.
Kiviláglik, hogy lehetünk bármily elszántak, mégsem jutunk messzire, ha későn
vágunk neki. Ezenkívül föltűnik egy rég nem látott barát. Hírt hoz és szózatot intéz*

A maradék Kiserdő-lakók épp nekikészültek, hogy egymás vállára borulva sirassák meg utolsó, igaz jóbarátjuk távozását, amikor szapora lábdobogás, ijedt zihálás hallátszott.

- Rakonc! - ujjongott Porhany. - Máris?!

- Úgy örülök neked - rajongott Csupánc -, már annyira hiányoztál!

- Jönnek! - kiáltotta Rakonc. - Itt vannak!

Porhany futva indult, hogy mentse a menthetőt, Csupánc nekilendült, hogy fönn teremjen, ám elkéstek. Moccant egy bokor, reccsent egy fatörzs, szélfuvalom borzolta a tépázott lombokat, és előlépett...

- Csatang! - ujjongott Porhany.

- Csa-csa-csatang! - rajongott Csupánc.

- Csatang! - törölgette Rakonc a homlokát.

A vándor széles mosollyal lépett a tisztásra.

- Bizony, hogy én.

Hórihorgas alakja kedélyesen meredezett, akár sárga túskehaja a hetyke vadászkalap alatt. Vállán hátizsák, kezében fényesre koptatott botja, lábán rongyosra nyútt bakancs. Az orra oly hegyes, hogy szinte fölnyársalta vele azt, akire rápillantott. Arca vörös, ravaszdi mosoly terült széles száján. Fikarcnyit sem változott, akárha el se ment volna a Kiserdőből.

- Egyszóval itt minden a régi - állapította meg elégedetten.

- Hogy mondhatsz ilyet? - És Rakonc magyarázni kezdett: - Ez a Kiserdő már nem az, amit itthagytál; már nem is hasonlít...

- A jó öreg fenyőtútea! - örvendett Csatang, amint észrevette a megterített tönköt. - Szabad? - töltött magának egy csészével, és belekortyolt. - Hm! Menynyire vágytam haza!

- Te vagy az egyetlen. Innen mindenki csak elvágyik. Én is éppen indulni készültem, amikor beléd ütköztem.

Csatang szeme elkerekedett, már-már túlzott álmélkodással pillogott Rakoncra.

- Ugyan. És hová?

- Mindegy. El. Ahol nincsenek... - a hangját lehalkította - *ezek*. Kell lennie valahol egy szörnymentes kiserdőnek, ahol nyugodtan lehet rakosgatni.

Csatang egy hajtásra kiitta a teát, és a csészét a farönkre helyezte. Mély lélegzetet vett, és azt mondta:

- Nincs.

Nagy csend telepedett az erdőre. Még a szitakötő szárnyának rebbenését is meg lehetett hallani, még a szomszédos galagonyabokor alján hazainduló csiga csoszogását is, sőt azt is, ahogy a bolyba siető hangya véletlenül elejtette a vállán cipelt bábót.

- Hogy mondtad? - súgta Porhany.

- Minek suttogtok? Nincs itt mit titkolódnia. Én is olyasmit kerestem, mint Rakonc, amikor hét esztendővel ezelőtt útnak eredtem. Rémmentes kiserdőt. Pedig akkor még nem volt akkora a baj, mint most. Körbejártam a Földet. Bekukkantottam minden zugba, és kiderült, hogy mindenütt megelőztek. A szörnyeké a világ...

A hangjában érthetetlen büszkeség csendült, és ravasz, mosolya mintha még szélesebben terpeszkedett volna a képén.

- Úgy ám! - folytatta. - Egyes-egyedül ez a Kiserdő maradt meg rémtelennek. Egyelőre.

Rakonc furcsálkodva nézett rá. Valami gyanú kapirgált a szívében, de elhessegette.

- Hanem tudjátok - fordította sietve másra a szót Csatang -, hiányolok valakit. Hol van az én legrégebbi és legjobb barátom? A nagy történetmondó, a világ legnagyobb szörnyellenes odükönyvtárának tulajdonosa?

- Ne is kérdezd - legyintett Porhany.

- Ott - bökött az öreg tölgyre Csupánc búsan.

- De hiszen be van deszkázva az ajtaja!

- Be bizony.

- És belepte a moha.

- Be bizony.

- És...

- Ne is folytasd. Évek óta nem láttuk.

Csatang szomorúan csóválta a fejét, azután rézsútosan, alulról fölfelé pillantva azt kérdezte:

- Hát a könyvtára? Ott van vele bezárva?

- Ott bizony.

Csatang mintha megkönnyebbült volna.

- No, majd én előcsalogatom - mondta magabiztosan.

- Kötve hiszem - tamáskodott Rakonc, akinek mind kevésbé tetszett a hirtelen előttoppant régi barát viselkedése. Maga sem tudta, hogy voltaképpen miért.

Csatang tölcsért formált a tenyeréből, és rátapasztotta a mohlepte ajtóra.

- Halló! - kiáltotta, és újra, hangosabban: - Halló! Lakik itt valaki?

Bentről gyöngykaparászás hallott és reszketeg hang.

- Senki. Ez egy lakatlan odú.

Valamennyien elismerően bólogtak, Csatang pedig ütötte a vasat, amíg meleg.

- És az a senki, aki ebben a lakatlan odúban nem lakik, az véletlenül nem az én legrégebbi és legjobb barátom?

Hosszú csend következett, majd habozó válasz:

- Nem. Illetve igen. Vagyis... mit tudom én.
- Megismerem a hangodat! Hát te az enyémet?
- Nem ismerek én meg senkit és semmit.

Csatang szívhez szóló üvöltözéssel igyekezett a Félőlény lelkére hatni. Bensőséges emlékeket elevenített föl torkaszakadtából. Rekedtre ordította magát, úgy mesélte, miként ültek együtt az iskolapadban ők ketten, miként másztak fára, kószáltak a tisztáson, gyűjtöttek kökényt és galagonyát.

- Csatang! - reszketeg öröm csendült a vékony hangocskában -, hát hazacsatangoltál?!
- Végre! - dörgölte a kezét a visszatért vándor. - Mondd, nem kerülhetnénk beljebb? Vagy nem kerülhetnél te kijjebb?

Válasz nem érkezett, az erdőlakók izgatottan toporogtak - ó, bárcsak előjönne végre.

- Biztos... hogy te vagy az? - hangzott odabentről.

Erre aztán a kiserdőbeliek valahányan harsány bizonykodásba kezdtek:

- Hidd el neki! Ő az! Tényleg ő! Mire vársz?
- Összeszedem a bátorságomat.

Hosszú csend következett. Porhany széles körmét rágta izgalomban, Csupánc meg fűrészforma orrát piszkálta.

- Pfuj - szólt rá Rakonc. - Nem szégyelled magad?
- Nem szégyellem - lógatta a fejét Csupánc, és folytatta a fűrészorripiszkálást.
- Na? - csattant Csatang. - Összeszedted már a bátorságodat?
- Kevés van, soká tart - susogta a Félőlény.

Hanem azután kaparászás hallatszott, mintha kulcsok csörrentek, lakatok kattantak, rég berozsdált reteszek csikordultak volna nehézkesen, végeérhetetlenül.

- Tán hét lakatra zártad magadat? - évődött Csatang még mindig ordítva.
- Tizenkettőre - rebegette a rezge hang, és folytatódott a szöszmötölés. - Ezenkívül van itt még kilenc biztonsági zár és hét retesz meg három különleges lánc is...

És sorolta, sorolta a szerkezeteket, míg lassan fölnyíltak a pántok, zárok, reteszek, és a mohos ajtó csikorogva tárulni kezdett.

ÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben - végre-valahára! - megjelenik az eddig csak lappangó főhős: a FÉLŐLÉNY.
Akit nyomban meg is győznek róla, hogy a Kiserdőben többé nincsen számára hely*

Akik eddig repesve várták, most, hogy megpillantották, szomorú sóhajtozásba kezdtek.

- Hajaj.

- Húha.

- Hohó.

- Hú.

- Tyű.

Ez utóbbi Csatang észrevétele volt, még füttyentett is hozzá meglepetésében, pedig ő becsatangolta az egész világot, és jártában-keltében sok mindent látott, de olyan lehangolót, mint a Félőlényt mostani állapotában, még soha.

Sárga volt szegény vagy szürke inkább? Nem is tudom. Ám az biztos, hogy töpörödött, aszott, ráncos, csempe-csámpa, keszekusza, kajla, konya, kókadt, töppedt, csapzott, borzas és zilált.

Úgy nagyjából. Első pillantásra. Mert persze alaposabb szemrevételezés után számos egyéb apróság is kitűnt. Például, hogy a szeme karikás, a mellkasa beesett, a keze remeg, az ajka cserepes, és a füle olykor rángatózik kissé.

Ilyen volt hát történetünk főhőse, midőn - bizonyos késéssel - színre lépett. Hát nem lehangoló?

Rakonc összefoglaló véleménye mindössze ennyi volt:

- Phhhhhffüüü.

- Tudom, tudom - nyikorogta a Félőlény -, kérlek, ne is mondd.

- De mégis, hogyhogy és miért?

- A félelem.

- Hiszen én is... velem is előfordul, hogy...

- De te mégsem vagy kimondottan Félőlény. Én meg az vagyok.

Csatang képéről le nem olvadt a ferde mosoly.

- Ó, egyetlen, drága, legrégibb és legjobb barátom! - Karját széttárta. - Jer ide, hadd öleljelek meg!

- Ó, Csatang!

És a Félőlény végre átlépte az odú küszöbét. Ebben a pillanatban visongó szirénaszó rázta meg az eget és a földet.

- Segítség! - a Félőlény igyekezett a küszöb alá bújni.

- Nyakunkon a rém! - zengett erdőszerre.

- A mindenit! - hőkölt meg Csatang is, de azért ő volt az egyetlen, aki megőrizte hidegvérét. - Szedd már össze magad! - rivallt barátjára.

- A ka-ka-ka-kapcsoló - a Félőlény reszketeg kezével megragadott egy kallantyút, megrántotta, s a vijjogás elnémult.

A társaság lassanként kecmergett elő a levelek alól.

- Mi volt ez? - Csatang határozott volt és szigorú.

- Fölszereltem egy riasztót, hogy rám ne törhessenek. Ha valaki átlépi a küszöbömet, nyomban működésbe lép. Csak elfelejtettem, hogy fölszereltem. És én léptem át. Magam.

Csatang vigasztalóan veregette meg barátja vállát, és igyekezett kissé kiegyengetni a hátát.

- Te azelőtt magasabb voltál, nem?

A Félőlény bánatosan bólogatott, Csatang meg a fejét csóválta.

- Itt tenni kell valamit... tulajdonképpen mitől félsz ennyire?

- Mindentől. Az égvilágon mindentől.

- Kicsit pontosabban, ha lehetne.

- Leginkább a szörnyektől. Csak úgy hemzsegek mindenfelé. Amint reggel fölébredek, és kinyitom a rádiót, hopp, egy szörny. De már ki sem nyitom. Azután kikukkantok az ablakon, hopp, egy másik. A szeme sárga, négy hosszú farka van, fenn huhog a fám tetején. De most már az ablakomon sem nézek ki.

- Hogy is tehetnéd, amikor bedeszskáztad - vetette közbe Rakonc.

A Félőlényből csak úgy patakzott a szó.

- Belesek a fürdőszobába, erre tessék! Egy zöld farkú, uszályos, tányérfülű micsoda bújik az orrom előtt a kádlefoltyóba. Hát lehet itt nyugodtan mosdani?

- Szóval már nem is mosdasz... - sóhajtott szelíd megértéssel Porhany, aki rémek nélkül sem szívesen mosdott, inkább járt földes körömmel.

- És a könyveid? A könyveid megvannak még? - Csatang igyekezett belesni az odú mélyébe.

- Persze. De ki sem nyitom őket. Csak bújok a polcok alá, és reszketek... Borzasztó - elfojtotta a feltörő zokogást -, már nem hiszek a könyveimben. Már nem hiszem, hogy a jó győzedelmeskedik. Nem, nem, nem. Miért is lapoznám fel őket?

- Úgy van, úgy - és Csatang fölcsillant.

Rakonc viszont összeráncolta a szemöldökét:

- Hogy érted ezt? Mi az, hogy úgy van, úgy?

- Semmi. Ne is törődj vele. - Csatang a Félőlényhez, fordult, megölelte. - Annyira szeretnék segíteni rajtad, drága barátom!

- Ha mondanál valami jó hírt, akár csak egy egészen icike-picikét.

Csatang a fejét csóválta, és széttárta a karját.

- Sajnos nem tudok. Éppenséggel rossz hírral érkeztem hozzátok. Mondhatnám, a legrosszabbal - jelentőségteljesen végignézett a kis csapaton. - Barátaim! Ebek harmincadján a világ. Ez itt az utolsó Kiserdő. Be-bekukkantanak hozzátok is a rémek, de még nem laknak itt! Egyedül ti maradtatok meg szörnymentesnek. Ám ami a legszomorúbb: már ti sem sokáig.

Azzal elmesélte, mit látott a Kiserdő határában, míg hazafelé baktatott. A réteken hernyó-talpas, savós színű köcsögfejek, a csalitosban rusmányok hempergöztek. A közeli pagonyban meg egy századnyi triplatokájú vahordály állomásozott. És látszott rajtuk: e válogatott harci rémek ugrásra készek, és valamennyien csak a jelre várnak.

A Kiserdő-lakók egy ütemre reszkettek.

- És tudjátok-e, miért nem támadtak eddig?

Gyanakvó, riadt érdeklődéssel sereglettek köré.

Csatang fontoskodva előrehajolt, és egyenesen a Félőlényre meredt, hegyes orrával majd fölnyársalta.

- A könyvtárad miatt.

- Az én könyvtáram? - A Félőlény nem tudott hová lenni az ámulattól. - Mi közük az én könyvtáramhoz?

- A te történeteid, ugye, arról szólnak, hogy a szörnyeket legyőzik. No már most. Ők egyenesen utálják az efféle történeteket. Érthető, nem? És amíg te teázás közben naponta elmondnál egy-egy ilyen mesét, regét, mendét vagy mondát, eszükbe sem jutott közelíteni. Ám te bezárkóztál, és ők felbátorodtak; előrenyomultak. Ráadásul jó ideje már nem is olvasol. Magad mondtad. És a történetek hatása lassanként elhalványult, elpárolgott. A félelmed miatt. Egy szóval - fejezte be Csatang - a támadás küszöbön áll. Ezért jöttem. Hogy figyelmeztesselek benneteket.

- Igazán? Ezért jöttél? Igazáááán?

A kérdés módfelett gunyorosan hangzott. „Érdekes - gondolta Rakonc -, úgy látszik, utálatosan rosszindulatú és gyanakvó vagyok. Végül is mégsem mondhatjuk egy régi, kiserdőbeli társra, hogy fölöttébb gyanús, csupán mert nem tetszik a ferde mosolya.”

- De hát mindenki éppen az én könyvtáramat akarja? Mi lesz velünk? - A Félőlény elalélt.

Csatang a keblére vonta legrégebb és legjobb barátját, vigasztalóan megölelte.

- Majd szép csöndesen áldozatul esünk mi is, mint a többi kiserdő. - Meglehet, valóban vigasznak szánta szavait, de nem nyugtatott meg velük senkit.

Kellemetlen hidegség áradt Csatangból. A Félőlény elhúzódott tőle, s csak még jobban reszkedett.

Rakonc nagyot ugrott, és a homlokára csapott.

- Megvan!

Reménykedve fordultak felé.

- A megoldás! Ha eddig azért nem jöttek, mert a Félőlény mesélt, és most azért jönnek, mert már nem mesél, akkor meséljen újra! Ennyi az egész.

Azzal berontott az odúba, marokra kapta az első keze ügyébe kerülő kötetet, és már rohant is vele vissza a tisztásra.

- Olvasd! Itt a történet! - kiáltotta futtában. - Olvasd!

Csupánc és Porhany két oldalról megtámogatták az óriás képeskönyvet, és az magától kinyílt.

- Olvass!

- Légy szíves!

- Segíts rajtunk!

- Jó, jó, jó - a Félőlény nagyot nyelt -, jó, jó, jó - a nyitott oldalra meredt, kitátotta a száját, de csak annyit tudott kinyögni: - Jó, jó, jó - a betűk összeolvadtak a szeme előtt, és csak tátogott.

- Mint régen - kérlelték.

- Mint azelőtt...

- Mint teázás közben...

Reszketés rázta a Félőlény testét.

- Nem bírok - sírta el magát -, nem bírok olvasni.

Térde megroggyant, a kidőlt fatörzsre dőlve sírdogált.

- Ne haragudjatok, nem megy - szipogta keserves-bánatosan.

Csatang talpra segítette, leporolgatta, aztán egy nagy, zöld zsebkendővel megtörölgette az orrát. Néhány lépést sétált vele föl-alá, rászólt: lélegezzen mélyeket, egyszóval igazán anyásan viselkedett (Rakonc mégis gyanakodva figyelte), és közben szüntelenül duruzsolt. A Félőlény konya fülébe susorgott. Azt mondta, a rémek első dolga lesz elpusztítani a könyvtárat, vagyis a könyvtárat meg kell védeni, mert ha az megmarad, megmarad a Kiserdő is. Meg azt is mondta: egyetlen mód van rá, hogy a Félőlény megmentse a könyvtárat, vagyis az erdőt, vagyis önmagát, vagyis mindent és mindenkit. Amikor idáig jutott, megálltak, mindenki köré gyűlt, ő meg hetyke kalapját a feje búbjára tolta, megvakarta szökén meredező üstökét, és fölemelte az ujját.

- Elárulok egy titkot - suttogta fontoskodva. - Szörny a szörnynek nem vájja ki a szemét!

- Nem értem.

- Nem értjük.

- Figyeljete - lehelte, hogy szinte csak sejteni lehetett -, ez azt jelenti: nem kell többé félned, ha magad is szörnyé válsz.

A Kiserdő-lakóknak szinte gyökeret eresztett a lába. A Félőlény még habogni is elfelejtett.

- Bizony - folytatta könnyedén és immáron fennhangon Csatang. - Tiszta sor. Ha közénk állsz - ölelte át újból biztatóan a Félőlény vállát -, soha többé nem kell félned, mivel akkor téged már nem riogatnak. Viszont ha nem félsz, akkor, ugye, újból mesélheted a történeteket. Akkor pedig, ugyebár, megvédted a könyvtáradat, a Kiserdőt, önmagadat és mindenkit. Ilyen egyszerű ez.

Hosszú csend következett.

- Ebben lehet valami - mondta végül tétován Porhany.

- Csucs-csu-csupán az a különös, hogy te, hogy, hogyhogy... hogy te szörny legyél?! És ha közénk tartozol, akkor az is előfordulhat, hogy... esetleg te riogatsz másokat?

Rakonc egyik lábáról a másikra állt.

- Esetleg minket is?

Nem nagyon tetszett neki az ötlet, de ő sem látott más kiutat. Legalább ismerős rém lesz belőle - győzködte magát. - Az is valami. Egy ismerős rém határozottan jobb egy ismeretlennél.

A Félőlény lassanként puhult.

- Csak a félelmedet veszítheted - biztatta fölényesen Csatang.

- De... és ha nem megyek?

- Akkor maradsz mindörökre Félőlény. Illetve nem is biztos, mert lehet, hogy percekben belül itt lesznek, és fasírtot csinálnak belőled. Esetleg fasírttá féled magad. Az eredmény egy és ugyanaz. Fasírt.

A Félőlény egyet balra lépett az odú, egyet meg jobbra az ösvény felé, aztán megint egyet balra, egyet jobbra, mintha csak táncolna, néma dallamra, afféle tipegős-topogós kiserdei legényest. Pedig hát igazán nem volt valami legényes szegény, és táncolni való kedve sem volt.

Végül megállt középen, szóra nyitotta a száját. Aztán becsukta. Ismét kinyitotta, becsukta, most, meg egy partra vetett pontyhoz hasonlított, aztán nagy lendületet vett, és a következő formás szónoklatot vágta ki:

- Hát jó.

Megkönnyebbült sóhaj és egy kis örömteli rikkantás verte föl a tisztás csendjét - az ég tudja, mióta nem hallott már ilyesmit a szomorú, megviselt, szorongatott Kiserdő.

A postapozzáta fölröppent álmában, és azt hitte, nyilván ő kézbesített valami örömhírt, kár, hogy oly gyenge a memóriája, és már nem emlékszik rá.

Körtáncot jártak az erdőlakók a Félőlény körül, úgy örültek annak, hogy sikerült rábeszélni a valaha legderekabb fickót, a világ legnagyobb szörnyellenes könyvtárának tulajdonosát, tömérdek történet tudóját: álljon be maga is szörnynek.

Hát így megy ez.

A Félőlény kipirultan, egyszersmind aggodalmasan állt a kör közepén, és azt gondolta: „Végül is mindenki úgy menti az irháját, a könyvtárát meg a kiserdőt, ahogyan tudja - én így.”

- Megvártok? - kérdezte.

- Megvárunk - mondták.

- Akkor is, ha rettenetes leszek?

Elcsendesült az ujjongás.

- Akkor is, persze - rebegte végül Csupánc.

- Hol és kinél jelentkezzem?

- Amiatt ne fájjon a fejed - vágta hátba Csatang -, tele a világ szörnyfelvételi irodákkal.

- Odafentről csu-csu-csupálgatás közben is látni néhányat. Például most nyílt egy itt, a Kiserdő sarkán. Nagyon modern.

- Úgy látszik, bekapcsolódtunk a világ rémkeringésébe - lelkesedett Porhany.

„Csak tudnám, mit kell ennek úgy örülni” - gondolta Rakonc.

- Jó lesz sietni - és Csupánc izgalmasan megint piszkálni kezdte fűrészorrát -, a vahordályok meg a többi...

Körülállták a Félőlényt, és bátorították.

Csatang magához vonta még egyszer, utoljára.

- Drága barátom! Bátorság, gondolj arra, hogy rém a rémnek nem lehet farkasa! - Azzal két cuppanós csókot nyomott a beesett, ráncos arcra, és míg szorosán átölelte a Félőlényt, széles szájára kiült a ferde vigyor, s ferdült, ferdült egyre, végül eltorzult egészen.

Rakonc megborzongott. „Lehet, hogy csak én látom?” - gondolta, és a többiekre nézett. Igen, csak ő látta, hogy Csatang szemében hideg fény csillan, olyan hideg, amitől megdermed a szív.

HATODIK FEJEZET

*amelyben belépünk a rémvilág kapuján, és megismerkedünk egy jóra való irodistával,
egyszersmind szemrevaló szakszörnyvel. Hátborzongató dolgok történnek!
És ez még csak a kezdet!*

A Félőlény a szörnyfelvételi iroda előtt állt és rezgett, mint a kocsonya. Közben fülelt.

Csönd volt. De miféle? Egyáltalán nem hasonlított a kiserdőbelihez. Mert bármily rémriogatta tájjá lett is az Utolsó Kiserdő, a csöndje még a régi: otthonos, apró szösszenések, levelek szerelmes sugdosása, fűszálak kocódása, szelíd zizzenés, amint álmában másik oldalára fordul a postapozsáta - így csevegett a csönd a tisztáson.

Itt, e szörnydúlta tájon más volt a csönd is: kiismerhetetlen, szorongató. Süket. Teljesen tökéletes. Rezzentlen, pisszenetlen, szisszenetlen. Nem is csönd: némaság. Akárha egyetlen süketnéma lyuk lett volna a világ.

A szörnyfelvételi iroda denevérszárnyakkal ékített ajtaja is hangtalanul tárult az érkező előtt. A Félőlény beóvakodott.

- Pardon... bocsánat... - mormogta behúzott nyakkal, lesunytt fejjel... - Elnézést...

Nem válaszolt senki. Óvatosan körülnézett. A falakon polcok, a polcokon akták, poros papiroskötegek. Odébb jókora kopott íróasztal, első pillantásra lerítt róla, hogy az irodisták a tetejéről eszegetik a zsírpapírba csomagolt párizsit meg a lángolt kolbászt uborkával, és hozzá kenyérszerűt harapnak. Egyszóval semmi rémítő. Hacsak az nem... az íróasztal mögött a falat lila lepel borította, mely olykor meglebbent. De hát ezt okozhatta a cűg is.

A Félőlény szinte megkönnyebbült.

- Van itt valaki? - kérdezte, majd a süket csöndből levonta nyomban a következtetést is: - Itt, ugye, senki sincsen?

- De van - reccsent ekkor egy csikorgó, poros hang.

A Félőlény összegörbödött a réműlettől, és ismét úgy viselkedett, ahogyan az a félőlényeknek szokása.

- Na-na-na ne-ne-ne... Hol?

- A függöny mögött - és a lila lepel újra lebbent.

- De-de-de miért?

- Mert innen zavartalanul megfigyelhetem az ügyfeleket anélkül, hogy ők láthatnának engem.

- És az mire jó? - megbabonázva bámulta a függönyt.

- Természetesen a kiismerésre. Kiismerem az ügyfelet.

- Engem is?

- Nyilvánvaló - heherészett a hang nyikorogva, illetve inkább nyikorgott heherészve, mint amikor igen-igen buta kérdésre adunk választ. - Nos, a kiismerés megtörtént. Egy Félőlényvel állunk szemben.

- Hát ennyire látszik?

- Mondhatni ordít a kedves ügyfélről - biztosította a lila lepel. - Egyébként is vártuk már. Fölkészültünk jövetelére.

- Fölkészültek? Hiszen senki sem tudhatta...

- Mi mindig mindenről tudunk, és mindig mindenre fölkészülünk.

A Félőlény emésztette a hallottakat, majd borzongva megkockáztatta:

- És nem lehetne most már előbújni?

- De lehetne. - Azzal a lepel heves mozgásba kezdett, ám mégsem történt semmi.

- Hát, ha lehetne, akkor miért nem bújysz elő?

- Mert beszorultam! - bődült keserveset a lila lepel.

A Félőlény erőt vett természetén, és közelébb óvakodott.

- Nem segíthetnék?

- Azt bizony megköszönném - egy kéz nyúlt elő tapogatódzva -, húzz ki, légy szíves!

Micsoda végtag volt, ó, egek! A tömpe ujjak végén meglehetősen piszkos körmök görbültek, az alkar lapos, a felkar vaskos, a könyök rücskös, a csukló csontos, és az egésztest véges-végig ritkás, göndörszőke szőrzet borította. Még a tenyerén is pihék sarjadtak, és látszott nyomban, akinek ilyen a tenyere, annak szőrös a szíve és a talpa is.

A Félőlény beleverejtékezett, de azután hirtelen elszánással megragadta és teljes erejéből húzni kezdte a szörnykacsót. Ám az igazat megvallva teljes ereje épp csak arra volt elegendő, hogy egy könyvet felemeljen, a terjedelmesebb lexikonokkal így is meggyűlt a baja. És mégis... a kar nyúlni kezdett. Nyúlt, nyúlt, nyúlt, de gazdája még mindig nem került elő, holott a Félőlény már az ajtót is elérte.

- Ilyen hosszú?! - és csak cibálta egyre.

- Hajaj! - nyögte büszkén a szörnykacsó tulajdonosa. - Teleszkópos! A mi kezünk messzire elér!

Azzal nyögött egy utolsót, és kizuhant a lila lepel mögül.

- Köszönöm - lihegte kissé megviselten -, igazán hálás vagyok.

A hálálkodás már egy akták alatt roskadozó polc tövében találta a Félőlényt. A poros papirosok közt aktakukacok hemzsegték, kedélyesen csámcsogták az iratokat.

Ám ideje közelebről megismernünk azt a valakit, ki nagy nehezen előkerült, s most szuszogva helyet foglalt az asztalnál. Az iroda teljhatalmú ura volt ő, maga az Irodaszörny. Miként már teleszkópos karja sejteni engedte, a ritkás göndör szőrzet egész testét beborította - szíve és talpa vizsgálatára ezúttal nem volt mód. Busa fejét lassan, nehézkesen ingatta. Hosszú karja főként kényelmi célokat szolgált: egyetlen pillanatra sem kellett felállnia íróasztala mellől, ültő helyéből is bármikor leemelhette, maga elé helyezhette bármelyik aktát. Mindez még csak megjárja. A legnyomasztóbb ugyanis az volt, hogy homloka közepén csupán egyetlen szem pislogott. Igaz viszont, hogy ez az egy égszínké és megnyerő. (Ezt azért kell megemlítenem, mert nem szeretném fejemre vonni a vádat: a pozitívumokat semmibe veszem, és szót sem ejtek róluk. Igenis, égszínké volt és megnyerő.)

- Szö-szö-szörnyű - szöszögte a Félőlény a polc alól.

- Ugye?

Az Irodaszörny lapáttényérnyi kézitükröt vett elő íróasztala legfőbb fiókjából, és kedvtelve nézegette magát benne. Elismerően csettintett:

- Nem rossz! Sőt megjárja! Pontosabban: megjárom.

- Hogy lehet valakinek ekkora feje?

- Nem rossz, nem rossz - bólogatott elégedetten a hiú irodafőnök -, bár ismerek bizonyos rémeket, akiknek kétszer ekkora, némelyiknek hordónyi!

- És csak egyetlen szemed van? - hüledezett tovább a Félőlény.

- Ez kétségkívül hiányosság. Bánt is, roppantul - ismerte el az Irodaszörny kissé elkedvetlenedve. - Mennyivel jobb lenne, ha egy sem volna - révedezve nézett a tükörbe -, ha egyáltalán nem volna szemem, és úgy merednék a belépőkre! Na, hagyjuk - és lehangoltan eltette a tükröt. - Ezen már nem lehet változtatni. Ha van az az egy szem, hát van. De az összhatás? - csípőre vágta egyik kezét, úgy fordult a polc felé. - Hm? Milyen?

- De-de-dermesztő.

Az iroda ura elédesedett.

- Mily jólesik hallani.

- Ta-ta-taszító.

- Találól! Igazán találól. Boldoggá tesz a kedves ügyfél. Sajnos - legyintett lemondón - a főnökeim nem találnak elég iszonytatónak. Mellesleg azt hiszem, épp ezt az egy szememet sokallják. Ezért osztottak be ide, mondván: szabadtéri riogatásra alkalmatlan vagyok, legföljebb ha hivatali rémítésre. Irodában pazarlom az időmet, ezzel a pazar küllemmel! Az újításaimat is visszadobták! Pedig micsoda falrengető reformok voltak... Micsoda forradalmi rémlátomások... - majdnem elsírta magát. - Eh! Hagyjuk! Marad a babramunka.

Köhécselt kissé, összeszedte magát, fensőséges pózba helyezkedett, és egyetlen szemével szúrósan célozta meg a polcot.

- Jöjjön elő a kedves ügyfél. Halljuk, miben állhatok rendelkezésére.

A Félőlény nagy nehezen kivackolódott a szorgosan rágicsáló aktakukacok közül, leporolgatta magát, és tüsszentett egyet, mivel az avított papirosok porszaga mindig is tüsszentésre készítette - a kiserdei odúban, a könyvtárban is. A tüsszentés oly otthonos volt, hogy szinte felvidította. Némi derűre rászorult igencsak. Kajla fülét kiegyengette, és az íróasztalhoz óvakodott.

- Hát, kérem... engem küldtek.

- Helyes. Ügynökeink mindenütt ott vannak.

- De engem az én legrégebb és legjobb barátom küldött. Csatang.

Az Irodaszörny sunyi, torokhangú nevetése inkább harákoláshoz hasonlított. Jókedvében akkorát csapott az asztalra, hogy arról is porfelhők szálltak fel, s a Félőlény megint tüsszentett.

- Csatang? Barát?! Ez jó! Nagyon jó - vihogta, majd, váratlanul elkomorult. - Egyébként kiről is állíthatnánk biztonsággal ebben a mai világban, hogy *nem* ügynök? Ugyebár? Ne vesztegessük hát egymás idejét. Adatfölvétel!

Előkapott egy hatalmas nyilvántartó könyvet meg két klott könyökvédőt. Az előbbi kinyitotta, az utóbbiakat felhúzta, és tollat ragadott.

- Neve?
- Jelenleg ugye...
- Ne akadékoskodják a kedves ügyfél. Neve?
- Félőlény.
- Lakhelye?
- Kiserdő.
- Melyik?
- Az Utolsó.
- Rémszáma?
- Tessék?

- Igen, igen - mosolyodott el az Irodaszörny, és nyugodtan mondhatjuk, hogy a mosolya sem volt megnyugtatóbb, mint a haragja -, elfelejtettem. - És megbocsátóan megveregette saját vállát, így vigasztalván önmagát feledékenységéért. - Rémszámot csak akkor kap a kedves ügyfél, ha már fölvevük, de addig még hosszú és rögös az út.

A Félőlény egyik lábáról a másikra állt.

- Én azt hittem, máris... vagyis... hogyan... ugyanis nekem sietnem kellene vissza a Kiserdőbe.
- Hogy, csak úgy? - az Irodaszörny homloka ráncba szaladt volna, ha az az egy szem nem épp a homloka közepén ül. De végül is a szemét nem ráncolhatja valaki, mert a gyűrődés kifejezetten árt neki. - Hogy csak úgy ukmukfukk? Bediktálja az adatokat, és kész, már föl is vettük? Még mit nem! Mielőtt azonban a részletekre térnénk, jó lenne, ha közölné a kedves ügyfél, hogy milyen szörnytípus volna a legmegfelelőbb. Irodánk minden igényt kielégít, testreszabott rémek közül választhatja a legmegfelelőbbet. Tehát?
- Szörnytípus? Én nem is tudom, mihez fűlik kevésbé a fogam - suttogta a Félőlény -, ezen a területen olyan tájékozatlan vagyok...

- Valóban?

Az iroda ura váratlanul földerült. Lecsapta a tollat, lerántotta a klott könyökvédőt.

- Akkor beavatom a kedves ügyfelet!

Majd táncra perdült jókedvében.

- Széles ecsetvonásokkal vázolólok föl a szörnyvilágot! Ez a kedvencem! A fölvilágosító munka!

A Félőlénynek nyikkanni sem volt ideje, az Irodaszörny a lila lepelhez szökkent és félrerántotta.

HETEDIK FEJEZET

*avagy
egy kis rémrendszertan*

A falon táblák függtek, melyeken színes ábrák és jól áttekinthető rajzok ismertették a rémek tudományos kutatások által föltérképezett rendszerét.

Az iroda ura pálcát ragadott, és sietős léptekkel róva a helyiséget, előadásba kezdett. Teleszkópos karja olykor kinyúlt, a pálcával valamelyik szemléltető ábrára bökött, és hosszan, lelkesen magyarázott. Úgy festett, mint egy szórakozott professzörny.

Mondandójából nagyjából a következők voltak leszűrhetők: a szörnyek nagy családja két főcsoportra osztható, úgymint I. belső és II. külső rémek.

Ezeken belül további osztályok, nemzetségek és fajok találhatóak, viszont mind a külső, mind a belső rémeket leírhatjuk

jellegük szerint, úgymint
kaszaboló, daraboló, saraboló
és
préselő, réselő, késelő
rémek,

küllemük szerint, úgymint
árkoltfarkú, burkoltfarkú, hurkoltfarkú
és
szegletesfejű, szegesfejű, szegfejű
rémek,

valamint

szellemük szerint, úgymint
bunkó, bárgyú, gárgyú
és
nyomott, csökött, lökött
rémek.

Az iroda ura idáig jutván az ismertetésben - melyet a Félőlény már réges-régen nem tudott követni -, elégedetten összecsapta kezét, és néhány szemléletes példával színesítette kissé talán száraz előadását.

- Például - lelkesedett -, vegyünk egy, a kedves ügyfél által is jól ismert egyedet. Íme, a triplatokájú vahordály...

- Én nem ismerem, nem ismerem! - kalimpált az ügyfél. - Én csak hallottam róla.

- Az is több a semminél - biztatta az Irodaszörny. - Majd megismeri személyesen is.

- Ne, ne, ha lehetne, én inkább nem...

- Egyszóval a triplatokájú vahordály az imént fölvázolt rendszer szerint valójában egy burkoltfarkú csökött saraboló! A kukkoló berregény viszont egy szegfejű bunkó préselő. Hát nem nagyszerű? - ujjongott. - Hogy én mennyire imádom a rendszertant! Tud követni a kedves ügyfél?

- Sajnos...

- Sejtettem. Mi azonban erre az esetre is gondoltunk. Aki közénk áll, annak felvétele alkalomával átnyújtjuk a legújabb kiadású *Kis rémhatározót*. Én magam írtam - tette hozzá az iroda ura, és álszerényen lehunyta égszínkéék szemét.

- Nahát... - A Félőlény csak ennyit tudott mondani: - Nahát.

Az Irodaszörny megdicsőülten hallgatott kissé, majd ismét a tárgyra tért.

- Ha a kedves ügyfél egyelőre nem tud dönteni, legyen szabad áthidaló megoldást javasolnom. Kezdetben jelentkezzék általános szörnynek, és halassza későbbre a szakosodást.

- Ez... ez így jól hangzik - hebegte a Félőlény. - Már amennyire itt bármi is jól hangozhat.

- És ha jól halad a ranglétrán, lehet a kedves ügyfélből még igazi klasszikus szörny is! - Sorolni kezdte a klasszikusokat, és minden szónál fényesebben ragyogott a szeme: - Vámpír! Leviatán! Griff! Mándruc! Lidérc! Libuc! Lele! Korlátlan lehetőségek!

A Félőlény ismét rezegni kezdett.

- Csak nyugalom. Minden igazi nagy rém reszketve kezdte, és egész szépen belejöttek. Utolsóból lesznek az elsők, Félőlényekből a legvelőtrázóbbak!

Sietve firkált valamit az iktatókönyvbe, és cuppogó derúvel összedörgölte két göndör szőrös tenyerét.

- Remek! Rajta! Kezdődhetnek a próbák!

- Próbákról nem volt szó - a Félőlény megtapogatta a homlokát, alighanem lázam van, gondolta, ez a vacogás...

- Hogy a csudába ne? - harákolta derűsen az Irodaszörny. Elemében volt. - A próba nagyszerű és egyszerű, s amilyen tehetséges a kedves ügyfél, minden bizonnyal sikeres lesz! - Fölpattant egy eleddig láthatatlan csapóajtó; a mögötte nyíló mély üregből dohszag áradt. Az iroda ura kedélyesen terelgette felé kedves ügyfelét.

- Tessék, tessék, a vizsgabarlang s a korlátlan lehetőségek!

A teleszkópos kar most bebizonyíthatta, hogy valóban messzire elér.

- Hopp! - és elkapta a menekülésre kész ügyfelet. - Hopp, hopp! A próbákat elbliccelni szigorúan tilos!

- De mi-mi-miféle próbák? - vergődött a Félőlény a szőrös marokban.

- Természetesen fogcsikorgatóak. És természetesen három próba. Ahogy illik. Ha kiállotta őket a kedves ügyfél, de csakis akkor: közénk való!

Fickándozott, tekergett a Félőlény, küzdött, amint erejéből telt, de - mint már említettük - abból bizony nem sokra futotta. Egy pillanat múlva már ernyedten lógott az üreg fölött a szőrös vasmarokban.

Az Irodaszörny kacsintott.

- A szörnység kötelez!

Ezt hallotta utoljára a Félőlény, azután zuhant, zuhant, egyre csak zuhant, s közben azt kiabálta:

- Áááááááááááá!

Ám amikor elhallgatott, még mindig zuhant, így hát folytatta:

- Béééééééééééé!

És közben a Kiserdőre gondolt.

NYOLCADIK FEJEZET

*amelyből megtudjuk, hogy a Félőlény mit sem sejt a valóságról,
a mi szemünkről viszont lehull a hályog*

Zuhanás közben a Félőlény olyannak látta a Kiserdőt, amilyen az gyermekkorában volt. Aranyszín zsongással teli pagonynak, hol a lombok haragoszöldje villódzott az ég végtelen kékje előtt, és saját fája, odúthónának sudár törzse oly magasra nyúlt, hogy egy-egy alacsonyabban kószáló báránnyfelhő fennakadt az ágain, és csüngve maradt rajta. Idő múltával a magasban fészkelő postapozzáta megszánta és kiszabadította, ilyenkor a báránnyfelhő köszönetet bégetett és tovalibbent, hogy más égi tisztásokon legelésszen.

Mi azonban kénytelenek vagyunk a Kiserdőt olyannak látni, mint amilyen a Félőlény zuhanásának pillanatában valójában volt.

Ó.

Nehéz az ilyesmiről szólni.

Bár messze volt még az ősz, a fű szikkadt-szürkén zörgött, a lombok sárgulva zsugorodtak, az ég mintha mindörökre elbúcsúzott volna kék zakójától, hogy helyébe foltos, szakadozott cajgruhát öltson. És a sokat látott vén tölgy... nos, éppen az nyújtotta a legszomorúbb látványt. Meggömbödt. A kérge hámlott, s tövében leszakítva, szétzúzva hevert az odúthón ajtaja.

Jaj.

Ami pedig mindezt megelőzte - hát annál elborzasztóbbat a Kiserdő lakói nem láttak még soha.

A tisztás közepén máglya lángolt. Nem száraz fahasábokból rakták, nem is hullott gallyból. Hanem - kimondani is rettenet - a Félőlény könyvtárából.

A máglya körül Porhany, Csupánc és Rakonc szipogtak, és próbálták elhinni a hihetlent, míg Csatang füttyörészve és kurjongatva, gonosz vidámsággal térült-fordult és hordta, hordta a tűzre a köteteket. Ódon föliánsokat, karcsú kisregényeket és habkönnyű tündérmeséket. Tűzre vetette mind.

- A kedvencem - motyogta Rakonc, és lopva igyekezett kipiszkálni a parázsból Mafla, a bányásztorpe meséjét, melybe még nem kapott bele a láng.

- Látlak, te! - Csatang csattanósat csapott a kezére, és szemében újra gyúlt a hideg fény, mely barátjuk, a Félőlény távozása óta dermesztette a Kiserdő-lakókat.

- Csu-csu-csu... - Csupánc csak ennyit mondott ezúttal. Amióta Csatang az elvetemült könyvtárpusztítással foglalkozott, ő kizárólag ezt ismételte: - Csu-csu-csu...

- Hogyan lehattunk ilyen balgák? - súgta Porhany. - Miért nem vettük észre, hogy ő is szörny?

- Csu-csu-csu... - kezdte Csupánc, de Csatang leintette. Peckesen megállt a máglya előtt, természetét tovább nyújtotta a könyveket emésztő vörös lángok villódzása. A Kiserdő-lakók moccanni sem tudtak.

- Ostobák! Szégyellem, hogy valaha is ennek a Kiserdőnek a lakója voltam - és a barátotok - tette hozzá gúnyosan.

Megbabonázva meredtek rá.

- Ti még nem ismeritek a szörnyvilágot - folytatta -, sebj. Ami késik, nem múlik. Most már gyorsan megtanuljátok a legfontosabbakat. És én segítek nektek. Tehát következik az első lecke. Jól jegyezzétek meg: nem a mindenféle hurkoltfarkú, tányérfülű szegfejek az igazi rémek. Nem a hemzsegő falkák, melyek itt várják az erdőszélen, hogy jelt adjak nekik. Dehogy! Az ilyeneknek elég odacserdíteni, és visítva futnak, amerre látnak. A főrangú rémek viszont küllemre olyanok, mint bárki más. Mint én magam. Mert én aztán az vagyok - kihúzta magát -, a legmagasabb rendű rém! Hát úgy nézzetek rám!

Rakonc nagy nehezen lerázta magáról a bénultságot, és fölkiáltott:

- Áruló!

- Micsoda kifejezés! - vigyorgott Csatang. - Lássuk tovább. Jöhet a második lecke. Tehát: senki sem születik szörnynek. Viszont előbb-utóbb mindenki azzá válik. Elszegődik. Felcsap. Beáll. És higgyétek el, az lesz a leghithűbb, aki korábban egészen másféle volt - undok hamissággal nevetett fel -, mert feledtetni akarja, hogy másféle volt. Mint mondjuk én. Mert én az vagyok. A leghithűbb! Hát úgy nézzetek rám!

Porhany egészen picurkára zsugorodott, úgy motyogta hitetlenkedve:

- Te, aki együtt teáztál velünk, és hallgattad a Félőlény történeteit... - a tűzbe pislogott, a könnye kicsordult - hogy tehetted?

Csatang kacaja ezúttal nem volt oly vérfagyaláló, sőt kissé talán kesernyésre sikeredett, és válaszába egy árnyalatnyi szomorúság is vegyült.

- Mit tehettem volna? Ahová csak mentem, mindenütt szörnyekbe botlottam, és meg kellett tanulnom, mint most nektek is: igen, valóban övék a világ. Hát közéjük álltam. Mit tehettem volna?! Tudtok jobbat? - Kevély lett újra és magabiztos. - Fölküzdöttem magam az elsők közé! És akkor kiderült, hogy már csak egyetlen kiserdő áll ellent nekünk. És éppen ez. Az Utolsó Kiserdő. A könyvtár miatt! A Félőlény meg a története miatt! Világos, hogy engem küldtek rendet teremteni, mert én ismerem a terepet.

- És volt szíved elvállalni? - szípogetta Rakonc, akinek egyre-másra az a homályos érzése támadt, hogy ez az egész csak rossz álom.

- Örömmel! Büszkén! - rikoltotta Csatang. - Hisz látjátok: az Utolsó Kiserdő is behódolt! A Félőlény közénk áll, a könyvtár nincs többé, engem meg kineveznek szörnyaggyá!

- És mi? Velünk mi lesz? - Porhany időközben akkorácskára zsugorodott, mint egy vakond.

- Ti? Kit érdekeltek ti? - vont vállat Csatang. - Végül is porhanyítani, csupálgatni, rakosgatni mindig kell. Azután meg... gondolom, előbb-utóbb beolvadtok a közsörnyek népes seregébe. Rövidesen emlékezni sem fogtok rá, kik voltatok. Ti nem számítottok. Csak a történetek tudói. Meg a történetek.

És míg Csatang diadalittasan dölyfölgött, elparázslott, megszenesedett a sok-sok mese és legenda, amit valaha a teadélutánokon hallottak, füstté váltak a regék, mondák, elszálltak a történetek, nem maradt utánuk más, csak fekete pernye.

KILENCEDIK FEJEZET

*amelyben a Félőlény találkozik a csúccsal
és az abszolúttal, aki egyben a netovább is*

A Félőlény nagyot nyekkent. Földet ért.

Körötte vaksötét, fölötte, a távolban a csapóajtó, melyen az Irodaszörny lesett lefelé egyetlen kék szemével.

- Vissza, vissza! Tessék engem visszahúzni!

Kábán föltápászkodott, kézzel-lábbal kalimpált a messzi fény felé. Ki tudja, mi okból, abban reménykedett, hogy nyomban utána hajítanak egy kötelet, amibe belekapaszzkodhat, és azonmód visszatérhet.

- Szó sincs róla! - kiáltotta visszhangosan bongva az Irodaszörny. - Valamennyi jelentkező ebben a pompás, összkomfortos vizsgabarlangban esik túl a fogcsikorgatókon. Az első próba következik.

- Haza akarok menni! - kalimpált tovább a Félőlény. - Az odúmba! A Kiserdőmbe!

Az iroda ura mintha nem is hallotta volna.

- A feladat: megrémítendő a fő, az első, az élenjáró, az abszolút csúcászörny: a Nagy Tökély, más szóval a Nagy Tök Éj! És hadd bátorítom e nehéz pillanatban a kedves ügyfelet fölvételi irodánk jelszavával:

*Szörnyen nehéz szörnyé válni, de megéri,
s hogy megérte, meglátja, ha megéri!*

Rajta!

Döndült a csapóajtó, és szuroksötét szakadt a világra.

A Félőlény tétován tapogatódzott, de sehol egy fal, egy támpont, egy fénysugár. Csöndben sírdogálni kezdett.

- Miért is hallgattam Csatangra? Ó, ha tudtam volna...

Megint csak a Kiserdőre gondolt, meghitt odújára, a füvekre, fákra s a jószívű postapozsátára, amint épp kiszabadít egy bárányfelhőt. Honnan is tudhatta volna szegény, amit mi már tudunk?

Kínzó, éles nyikordulás támadt valahol a sötétben.

Reszketett már életében a Félőlény széltében és hosszában, jobbra-balra, föl és le, de így, ennyire, mint most, még talán soha, ugyanis ezúttal mindezt egyszerre tette.

- Kikikikiki... - azt szerette volna kérdezni: ki az? De csak erre tellett: - Kikikikiki...

- A Nagy Tökély - hangzott ünnepélyesen csikordulva.

A Félőlény óvatosan hátrált.

- Nem látlak...

- Mindjárt elébed topanok, és akkor megnézhetsz, illetve megnézheted magad.

A Nagy Tökély beváltotta ígérését, elébe toppant: topp.

Bár csak derengett a vaksötétben, sok volt ez is. Elfáradt a tekintet, míg bejárta a Nagy Tökély hatalmas, puffadt testét. Feje a vizsgabarlang tetejét verdeste, ha ugyan volt a vizsgabarlangnak teteje. Oszloplábakban végződött, illetve kezdődött az iromba teremtmény, és hétmérföldesnek is beillő csizmát viselt. Mindkettő ballabas volt.

- Tessék, tessék - sürgette csikorogva a behemót.

- Ezt hogy tetszik érteni? - A Félőlény cincogását alig lehetett hallani. Émelygett, szédelgett, nyafogott, de legfőképpen nagyon szeretett volna otthon lenni.

- Mi? Hogy? Ja! Rajta, rémíts meg! Ez a dolgod. Ha jól értettem, közénk akarsz állni, azért vagy itt. Hát tessék! Rémíts meg!

- Hogyan rémíthetnék meg én egy illet... - és hitetlenkedve bámult a hihetetlen lényre - ...egy ilyen elsőt, élenjárót, egy abszolút csúcsszörnyet, egy ekkora Nagy Tökélyt?

Önelégülten ingatta testét a behemót.

- Különben... tényleg tökéletesnek tetszik lenni? - kérdezte a Félőlény, csak hogy időt nyerjen.

- De még mennyire. Na, gyerünk azzal a rémítéssel. Mi a bajod - kérdezte gunyoros fölénnyel -, mit rezegsz, te kis nyavalyás - ezt módfelett mulatságosnak találhatta, mert derűsen reccsent hozzá egyet -, tán csak nem *félsz*?

- Ezt őszintén tetszik kérdezni?

- Úgy, úgy, úgy, a legőszintébben.

- Igenis, félek. Nagyon. Ahogyan csak egy Félőlény képes az ilyesmire - igyekezett összeszedni magát és pontosan fogalmazni, mígnem rátalált a legmegfelelőbb kifejezésre. - Ez maga a... *tökéletes* félelem.

- Micsa? - csikordult a behemót. - Micsaaa? Tö-ké-le-tes? Tudod te, mit beszélsz? - Hangja mind jobban öblösült a fölháborodástól. - Jól értettem? Azt volt merszed mondani *nekem*, hogy *te* tö-ké-le-te-sen?

És azzal a Nagy Tökély, más szóval Nagy Tök Éj az utolsó fénysugarat is kioltotta a sötét üregben, így hát nem lehetett látni, amint a Félőlény remegése tagadó fejrázássá változik.

- Nem-nem-nem mondtam! Illetve... összevissza beszélek, de visszavonom...

- Késő! Ide figyelj, te tökéletlen! Nálam tökéletesebben te nem félhetsz, mert nálam jobban, szebben, nagyobbat soha, senki, semmikor! Értve?! Mivel én vagyok a Nagy Tökély! Az abszolút. A csúcs. A netovább. Igen, igen, a netovább is! Itt félni is én félek a legjobban, a legszebben, a netovább! Értve?!

- Hogyne, persze, hogyne - helyeselt szaporán a Félőlény -, én tulajdonképpen egy bátor vitéz vagyok... nyalka huszár... merész dalia...

- Csöndet! Rám figyelsz! Most megmutatom neked! - bögött a behemót magánkívül.

És megmutatta. A Félőlény nem hitt a szemének. Egyedülálló mutatvány volt, annyi szent. Példa nélküli teljesítmény a világ félelemtörténetében.

A Nagy Tökély ízelítőül bemutatta, milyen az, ha valaki

ijed, rémül, bénul,
retteg, vacog, némul.

- Ezt nézd, vakarcs! - bögte, majd előadta, milyen az, ha valaki

vernyog, vinnyog, cincog,
nyifog, nyefeg, nyafog,
pityog, szepeg, szipog.

- Ez igen - mondta a Félőlény.

Ha valaki, hát ő aztán tudta becsülni a szakmai hozzáértést.

- Most figyelj, pupák! Mert ami most jön, az a csúcs! Az abszolút! A netovább!

A párja nincs finálé következett.

A Nagy Tökély remeklését a Félőlény kis híján megtapsolta. Csakhogy mire rászánta volna magát, már nem volt kit megtapsolni, mivel látva látta, hogy a Nagy Tökély

lassul, dermed, megfagy,
ereszt, törpül s nemhogy
nőne, hanem elfogy.

Úgy bizony.

A vizsgabarlangra némaság hullott.

- Bravó - mondta a Félőlény magáról megfélelkezve, tisztán, érthetően -, ez aztán! Még ilyet...

De nem felelt senki.

- Halló! - érdeklődött. - Hol tetszik lenni?

Vakító fénypádszma hasított a sötétbe, és odafönt a csapóajtó nyílásában az Irodaszörny busa feje jelent meg.

- Gratulálok! - rikoltotta. - Győzelem, győzelem, győzelem! Az első próbát kiállta a kedves ügyfél.

- Én? - képedt el a Félőlény. - Miért, mi történt?

Az Irodaszörny tovább rajongott.

- Micsoda agyafűrt diadal! Mivelhogy tudni való: a Nagy Tökély nem viseli el, ha nála bárki bármiben jobbat, nagyobbat vagy inkább. És a kedves ügyfél éppen ezt használta ki!

A Félőlény nem tudott hová lenni ámulatában.

- Nekem eszem ágában sem volt...

- Semmi álszerénység! Pompás trükk! És, lám, a Nagy Tökély hogy bedőlt! - cinkosan kuncozott. - Kissé túlfélte magát, nemde? Fogalmazhatunk így is: ronggyá félte magát, szitává - semmivé!

- Hol van hát?

- Épp ez az: nincs. Megszűnt! Vége! Persze - tette hozzá halkabban az Irodaszörny - magunk közt szólva nem ő a rémvilág bölcse. Ellenségei szerint ő csakis és kizárólagosan a Nagy Tök Éj, mivelhogy oly sötét, hehe.

- Szegényke...

A Félőlény hirtelen megmagyarázhatatlan sajnálatot érzett a buta behemót iránt, ám az iroda ura nyomban rápirított.

- Semmi sajnálkozás! A második próba következik.

- Köszönöm, elég volt. Itt az ideje, hogy hazamenjek a Kiserdőmbe.

- No né?! - derült az Irodaszörny: - Ezt nem gondolhatja komolyan a kedves ügyfél! Félbehagyni a próbákat csak úgy? Kacagnom kell. Nos, a feladat nehezebb az előbbinél, de megéri, ha megéri! Következik: a Belső Kongó. A lecke egyszerű: tessék elbánni vele!

A csapóajtó dőndült, és a Félőlény ismét egyedül maradt a vizsgabarlang éjsötétjében.

TIZEDIK FEJEZET

*avagy
egy kis honvágy*

Tehetetlenül várakozott a szurokfeketeségben, közben kedves könyveire gondolt, és megpróbálta elképzelni, mit csinálnak most az otthoniak.

Csupánc csupál, csak úgy röpköd a forgács.

Porhany porhanyít, és amerre jár, laza lesz a talaj, könnyebben kapaszkodik a fű, gyorsabban jut előre a vakond.

Rakonc bizonyára dudorászva porszívózza a fák tövét, és meglehet, hogy túlbuzgóságában kiszidolozza a bodzabogyókat is a bokrokon, hadd ragyogjon feketéjük.

És valamennyien hazavárják őt, reménykednek, hogy megmenti a könyvtárat, és megmenti őket.

De bármi gazdag képzelőereje volt is, azt ugyan ki nem találhatta semmiképp, hogy valójában mivel foglalatostkodnak a Kiserdő-lakók, míg ő a titokzatos Belső Kongóra vár.

Átkeresztelték a Kiserdő minden szegletét. Csatang leszaggatta a fákról az útjelző táblákat, és újraíratta valamennyit. Micsoda nevek tűntek föl! „Terror tér”, „Ocsmány ösvény”, „Dühöngő-dűlő”, „Lele-lejtő”, „Akasztófa sor”, „Hüllő-töltés”.

És ahányszor egy-egy új tábla került valamelyik öreg szilfa derekára, Csatang fölkacagott, a többiek meg fölzokogtak.

A Félőlénynek persze minderről sejtelve sem lehetett. Szerencsére. Elég volt neki a maga baja.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

amelyből kiviláglik:

habár egy látható rém is kemény dió - a láthatatlan keményebb

Mély, gyomrot remegtető kongás támadt a vizsgabarlangban.

A Félőlény föl pattant, s egy villanásra elégedetten vette tudomásul: reszketése teltebb és árnyaltabb, mint valaha. „Lehetséges, hogy a korszakos, páratlan és abszolút rém tanítása fogott rajtam valamelyest?” - gondolta.

A kongás közeledett.

- Ki az? - kérdezte a Félőlény.

- Rám vársz, ha nem tévedek - búgta egy mélyen zengő hang. - A Belső Kongó vagyok.

- Én tulajdonképpen nem vártam senkit, igazság szerint én már itt sem vagyok, mivel én csak véletlenül...

Ám a habogás nem segített.

- Bánj csak el velem! - kongta az ismeretlen. - Ez a dolgod. Ez a föladat.

- Hogyan? - kapkodott a Félőlény. - Kérdem én: hogyan bánjak el veled, ha egyszer nem is látlak?

- Úgy az érdekes - közelített az ismeretlen. - Egy látható rémmel persze könnyű kikezdeni. De az nem is komoly. A láthatatlan az igazi. Mint én, aki csak egy hang, egyetlen hang vagyok. De az aztán olyan! Lássuk. Bánj csak el velem, és ne kérdezd, hogyan. Az a te dolgod. A nóta is azt mondja: „Ki szörnyeteg akar lenni, pokolra kell annak menni.”

- De...

- Elég a nyafogásból! Annyit elárulhatok a természetemről, hogy én, a valóságos, titkos, Belső Kongó jelenleg még csak Külső Kongó vagyok. Hát úgy vigyázz!

Bár a Félőlény egy kukkot sem értett az elmondottakból, mégsem volt érkezése kifaggatni a testetlen rémet. Az vesse rá az első követ, aki az ő helyzetében sokat kérdezősködött volna. Ám nekünk tudnunk kell, hogy kivel-mivel került szembe.

Nos, a Belső Kongó az egyik legkomiszabb szörny; ravasz átmenet a külső és belső rémek közt. Zengő-bongó-dongó hangja első hallásra tán kellemesnek tűnhet, mégis, kevés nálánál pusztítóbb gonoszt tart számon a *Kis rémhatározó*. Mindig ott lát munkához, ahol jól érvényesülhet. Vagyis ahol űr van. Vagyis odakint. Ám ez csak a kezdet.

A hang egyre erősödött, gyötrőn, kínzón rezegtette a dobhártyát.

- Mi jöhet még?! - kiáltotta a Félőlény, és fülére tapasztotta a kezét, ám hiába, a rém megtalálta a réseket az ujjai között.

Ó, szegény, ha tudta volna, hogy mi minden jöhet még! Mert a Kongónak az a szokása, hogy lassan körülöleli azt, akit kiszemelt magának, s addig döng a fülébe, addig döngeti a dobhártyát, míg az áldozatot belül is üressé teszi. Elpárolog minden, ami valaha odabent volt, elszőknek a gondolatok, és kiürül a lélek. És ez, éppen ez a rém nagy pillanata! Amikor az

áldozat tökéletesen kiürült, belékúszik a kinti úr. És ekkor válik a Külső Kongó Belső Kongóvá. Immár odabent is érvényesülhet! Így hát odabent szól tovább.

A Félőlény fel-alá futkosott a sötétben.

- Hallgass el! Azonnal hallgass el! - kiáltozta.

- Lám, ürülsz már te is! - zengte a hang. - Pedig még nincs vége...

Hogy is lett volna? Habár a vég már igen egyszerű. A Belső Kongó addig zeng odabent, amíg az áldozat bírja. De nem bírja soká. Hiszen meddig bírhatja az, aki üres?

„Itt érek hát véget ebben a sötét vizsgabarlangban” - gondolta a Félőlény, és keserves könnyekre fakadt. Azután fölemelte a fejét. - „Akkor legalább énekelve kongassanak el engemet!”

És egy kedves régi dalra gyűjtött, igencsak vékonykán:

*Csipkefa bimbója
kihajlott az útra...*

A kongatás egy pillanatra megbicsaklott, elbizonytalanodott.

- Te meg mit csinálsz? - kérdezte hökkenten a Belső Kongó.

- Énekelek. Azt csak szabad? - S folytatta:

*rida-rida bon-bon-bon,
kihajlott az útra.*

- Na... de... hát ez képtelenség! - háborgott a Belső Kongó. - Mi van itt? Te énekelsz, amikor én kongatok?

- Reszketek, reszketek - reszketta a Félőlény -, de el nem némulok. Ezt a dalt még a mamám-tól tanultam, és nagyon-nagyon... - a dalba kapaszkodott, és énekelt tovább, csodás módon egyre tisztábban, hangosabban:

*Arra megy Jánoska,
szakajt egyet róla,
rida-rida bon-bon-bon,
szakajt egyet róla.*

A Belső Kongó nem tudott hová lenni, zavarodottan, zagyván zörgött.

- Van képe?! Danászik?! Ráadásul a mamájától tanulta?! Akkor én most hogy a csudába bújjak bele? Tessék azonnal abba hagyni!

Ám a Félőlény nemhogy abba hagyta volna, csak fújta, egyre fújta, s mivel elfelejtette a dalocska folytatását, előlről kezdte:

*Csipkefa bimbója
kihajlott az útra,
rida-rida bon-bon-bon,
kihajlott az útra.*

A második versszak előtt mély lélegzetet vett. Ekkor tűnt fel neki a csönd. A kongás úgy elmúlt, mintha sose lett volna.

- Halló... - suttogta a sötétbe. - Halló... - de válasz nem érkezett.

Biztos, ami biztos, folytatta:

*Arra megy Jánoska,
szakajt egyet róla...*

Csikorogva tárult a csapóajtó, és lelkesítő ujjongás töltötte be a vizsgabarlangot.

- Bravó! Csodás! Bravó! Csodás! Hát ez aztán...! A kedves ügyfél kiállta a második próbát.

A Félőlény hangja elcsuklott:

- Kiálltam? Mit? Hogyan?

- Ellátta a Belső Kongó baját! Eltűnt, ugyebár? Egyszerűen eltűnt! Megfutott! - ragyogott az Irodaszörny, mint egy frissen suvikszolt rendőrsizma.

- De mitől futott meg?

- Világos! A csipkefa bimbójától. Mert aki énekel, ráadásul olyan dalt, amit a mamájától tanult, az nem üres, márpedig ha nem üres, akkor a Belső Kongó nem tud belébújni, márpedig ha nem bújhat belé, akkor kész! El van látva a baja! Kész! Kész! Kész! Márpedig.

A Félőlény nem tért magához az ámulattól.

- Elfutott a csipkefa bimbója elöl - rebegte.

- El bizony. Magunk közt szólva - sutyorogta pletykálkodva az Irodaszörny - bár a Belső Kongó rangos rém hírében áll, valójában csak egy felfújó önkongató. Elég köldöknéző magatartás, nem? Teljesen el van telve a saját rémségétől, és ha valaki nem úgy ürül, ahogyan ő kongat, hát nyomban összeomlik. Nincs semmi, de semmi tartása... No, elég a szóból. A harmadik, egyben legutolsó próba következik.

- Köszönöm, nem akarok többet próbálkozni. - Ezt egy csengő, szinte határozott hang mondta, s aki hallatta, éppúgy meglepődött tőle, mint aki hallotta.

- Vitára nincs mód. A kedves ügyfélnek el kell fűjnia a Lidércfényt. Ez az utolsó feladvány. A három próbát ki kell állni.

- Nem fűjök el semmit.

- Akkor magára vessen a kedves ügyfél! - az Irodaszörny haragosan bevágta a csapóajtót.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

mely az első szótól az utolsóig lidérces

Halk sziszegés hallott a sötétben, majd apró, kékes, libegő-lobogó lángocska csillant, és hajladozva közelgett.

A Félőlény fölneszelt, és szokása szerint megrettent. Ám a libbenő láng láttán újfajta érzés fogta el. Mily szépséges, gondolta, milyen gyönyörűséges! Tágra nyílt szemmel követte a lobogást.

A lángocska mögül sudár, hófehérbe öltözött leányalak bontakozott elő, arca éppoly fehér, mint ruhája, nyakát bolyhos zöld lánc övezte - csak amikor közel lépett, tűnt ki, hogy a hínár, s a hősín ruhából csendesen csöpög a víz.

- Ó - súgta a Félőlény. - Varázslat!

- Csacsi fiú - náthás és rekedt volt a fehér leány -, biért lenne varázslat? - hatalmasat tüsszentett.

- Milyen gyönyörűséges - pillogott a lángba a Félőlény.

- Bizony! Nincsen párja kerek e szörnyvilágon. De hagyjuk a gyönyörködést, lássunk bunkához. Én tégedet bostan elebésztelek - azzal kacéran pördült egyet a lángos leány -, de előbb bemutatkozom. Lidérc vagyok. Rangos rém, csak remekül álcázom bagam. Egyébként szólíthatsz akár Lidinek is. Deked bár úgyis bindeg. - És kezet nyújtott. - Van szerencsém.

A kéz jeges volt.

- Szédülök - mondta a Félőlény.

- Fogsz bég jobban is. Bindjárt kezdem a delejezést - tüsszentett újfent a Lidérc.

- Megfáztál?

- Beg, hogy a griff csípjén beléje. Hideg és nyirkos a bunkahelyem, bárbint a bocsár.

- Elnézést, azt mondtad: mocsár?

- Úgy, úgy, a bocsár. Amibe rögtön belefojtalak. Hapci! Tessék, bicsoda begfázás.

- Mézes teát kellene innod; egyszerűen utolérhetetlen.

- Igen? - A lány máris följegyezte egy sáslevélre: mézes tea. - A bemóriám - panaszolta -, bindent föl kell írnom. Köszönöm a tanácsot. De előbb a bunka, aztán a gyógykezelés. Jöjjön előbb kínhalálod, bajd azután inhalálok.

Gondosan megtörölgette orrát egy tavirózsalevéllal, és széles ívben megcsóválta a lángot, melynek libegő lobogását a Félőlény még mindig bamba bűvöletben követte.

- Bunkamódszerem a következő - kezdte a Lidérc most már meglehetősen hivatalosan. - Én csábosan villódzom előtted, te pedig jössz, jössz, jössz, rávezetlek az ingoványra, ahol szépen süllyedni kezdesz, és akkor már hiába kapálódzol, úgy eltűnsz benne, bint a rém a rumban!

A lángos lány elindult, csábosan csóválta a lidércfényt, a Félőlény meg le nem vette róla a szemét, úgy követre megbabonázta és elkábította a szépség. Mert hiszen van-e babonázóbb és kábítóbb a történetek tudója számára a szépségnél?! Nincs. És mentek, mendegéltek.

A Lidérc megint tüszentett, s míg az orrát törölgette, megrovóan morgott:

- Ritka egy ügyfél vagy te, hallod-e. Vagy talán deb akarsz szörnyé válni? Legyen eszed! Az a feladatod, hogy eloldsd a fényemet. Kár volt annyi könyvet olvasnod. Begártott deked. Hallod-e: deb bámulni! Elfűjni!

De a Félőlény a szépség bűvöletében mindenről megfeledkezett; a fenyegető szörnyvilágról, a próbákról, a vizsgabarlangról, még talán a félelemről is. Csak ment, ment a libbenő lidércfény után, ment a Szép nyomában, nem bánta, mocsárba, lápra, ingoványba vezet-e az út.

- Egyetlen hódon akadályozhatod meg a csúfos véget - figyelmeztette újra, most már kifejezetten idegesen a Lidérc. - Védekezned kell, különben belevezetlek a bocsárba! - és magát kelleve lebegett, libegett, lobogott előtte, és hívta, szölongatta, ahogy az a nagy könyvben meg van írva: - Jösszte, jösszte, jösszte... - Azután egyszerre csak dühbe jött. - Térj észre! El kell bánnod velem, le kell győznöd engem! El kell fűj-nod a li-dérc-fényt!!!

- Én csak nézni akarlak, te Szépség, és megérinteni - támolgott felé szelíden a Félőlény.

- Nahát!!! Ha elfűjsz, akkor kiálltad a harmadik próbát is, hallod?!

De a Félőlény nem hallotta.

- ...Akkor nincs előttd több akadály, és szörny lesz végre belőled!

- Nem lesz - suttogetta elhalóan a Félőlény. - Meg akarlak simogatni, ó, Szépség.

- A bindenségit! Bicsoda alak! - Most egy egész sor tüszentés következett. - Gondolod, hogy én bajd hagyom bagamat csak úgy elfűjni? Kötve hiszem, hogy sikerülne a berénylet. De a te dolgod akkor is az, hogy begtedd! Elfűjni!!!

- Dehogy fűjok el egy ilyen csodát! Követlek, szépségem, bárhová...

- Beg sem próbálsz elfűjni? - dühöngött most már nyíltan a sudár leány. - Beg sem próbálsz legalább úgy tenni, bintha próbálnád?

- Beg sem... beg sem... - motyogta a megrészegült Félőlény.

- Ez a szörnyű dátha! - rikoltotta ekkor a Lidérc, és a magasba emelte a lángocskát. - Ez a szörnyűséges, bár-bár kibírhatatlan dátha! - Azzal teleszívta tüdejét, és hatalmasat tüszentett, egyenesen a sziszegő, kék lángocskára: - Haaaapci!

És vaksötét lett minden, és állt néma csend.

TIZENHARMADIK FEJEZET

*amelyben hősrünk szembesül azzal, hogy hős.
Lassanként eloszlik minden kétely, és a Félőlény átlát a szitán*

Kábán fölnyitotta a szemét, de amit látott, olyan nyomasztó volt, hogy sietve lehunyta újra.

Még egy lidérces álom, gondolta a Félőlény, na mondd már, az ilyesmiben elég nagy gyakorlatra tettem szert. Várt. Hiába, rá kellett ébrednie, hogy amit lát és érez, ezúttal nem álom, sokkal rosszabb: valóság.

Az Irodaszörny egyetlen szeme közvetlen közélről mustrálta.

- Kolléga! Kedves kolléga! - üvöltötte. - Most már szólíthatlak így! Te kis hős! Keblemre, szörnytárs!

Kisiklott a szőrös ölelésből. Szörnytárs?! - gondolta elképedve.

Az Irodaszörny azonban sugározva nyomult felé.

- Kiálltad a próbákat: megrémítetted a Nagy Tökélyt, elláttad a Belső Kongó baját, elfújtad a Lidércfényt! Kell-e több?! - már-már a falhoz lapította a Félőlényt, majd hirtelen megállt, meghatottan nyomkodta egyetlen szeme alját. Könnyezett. - Életed ragyogó fordulópontjához érkeztél... - szólt halkán, bensőségesen. - A szörnyek mindent behálózó nagy családjának tagjai közé léphetsz. Bebizonyítottad: közénk való vagy. Nagy és fölemelő pillanat ez.

A Félőlény tovább hátrált, s egy eddig ismeretlen érzés - pontosabban egy érzés hiánya - kerítette hatalmába. Ugyanis (óvatosan kell kimondani az ilyesmit!) nem érzett rettegést. Egyáltalán nem. Sőt. Kifejezetten mulatságosnak találta az Irodaszörnyet, amint egy szem szemét nyomkodta. De a multság csak rövid ideig tartott.

- Már csak némi kis formáság van hátra - ez a negédes mondat rontotta el a jókedvét. - Olyan okirat ez - folytatta az Irodaszörny, jelentőségteljesen meglöbögatva egy fényes, nagy betűkkel telerótt papírlapot -, melynek megszerzésére végelgyengülésben szenvedő, agg rémek is meghatottan emlékeznek vissza, bekeretezik, az ágyuk fölé lógatják, és büszke megilletődöttséggel mutogatják látogatóiknak.

A papírlapon ez állt:

BELÉPÉSI NYILATKOZAT

Alulírott kijelentem, hogy a szörnyvilág szabályait elfogadom, és rémtetteimmel igyekszem kiérdemelni nálamnál szörnyebb társaim bizalmát és megbecsülését.

---

*Félőlény
s.k.
(P.H.)*

Az Irodaszörny tollat nyomott kedves ügyfele kezébe; csimbókos cafrangok fityegtek róla.

- Milyen érdekes darab - jegyezte meg figyelmesen a Félőlény. - Keselyű?

- Griff - és az Irodaszörny kissé sértetten megkocogtatta a nyilatkozat alját. - Itt írd alá, légy szíves. - És hogy nem történt semmi, türelmesen érdeklődött: - Talán nem tudsz írni? Két X is megteszi.

- Természetesen tudok írni.

- Akkor? Mit vacakolsz?

A Félőlény jobbról-balról megforgatta a nyilatkozatot, az íróasztalra tette, s rá gondosan keresztbe a griff tollat.

- Attól tartok, méltatlan vagyok rá.

Az Irodaszörny a fülébe dugta a kisujját, kicsit megmozgatta, majd kihúzta. A művelet többször ismételte, arról akart megbizonyosodni, nincs-e odabent némi zavar, nem gátolja-e valami a hallását. De nem lelt semmit, így kénytelen volt elhinni: azt hallotta, amit hallott.

- Talán rosszul értettelek... - kezdte lágyan, majd elbődült: - Nem akarod aláírni?!

- Az a helyzet - a Félőlény szelíden nézett az iroda urának egyetlen szemébe -, az a helyzet, hogy rájöttem egyre és másra.

- Egyre vagy másra? - hangzott fenyegetően.

A Félőlény azonban - csodák csodája - egyáltalán nem rémült meg.

- Az a helyzet - felelte, ha lehet még szelídebben, szinte röstelkedve, de roppant határozottan -, hogy egyre is meg másra is... Mert, ugye, a Nagy Tökély pusztá kevélységből félté semmivé magát. Nekem semmi részem nem volt benne. A Belső Kongó megfutott egy dalocskától. Igazán nem tehetek róla. A Lidérc pedig, a szépséges Lidérc, aki megdelejezett és megbabonázott, maga fújta el önmagát. Ó, ezek a próbák! Nem is tudom, mit kellett volna tennem, hogy *ne* álljam ki a próbákat!

- Mit akadémkoskods? Írd alá! - Az Irodaszörny sebesen kocogtatta a papírt: - Itt! Itt! Itt!

- Szóval... ez a szörnyvilág... már megbocsáss, egyik pöffeteg, ostoba és sötét, mint a Tök Éj. A másik csak azt tudja kongatni, ami már úgyis kong az ürességtől, s ha találkozik valamivel, ami *valami*, nyomban berezel. A harmadik meg, ha látja, hogy nem bírok vele, elbír önmagával. Vagyis aki ide belép, abból szörny lesz, ha törik, ha szakad?! Te mindenkit beszerveznél?!

Az egyszemű lehiggadt, és szaporán bólogatott.

- Ez a mi nagy, szent feladatunk, kedves szörnytárs. Ezért vagyunk itt, ha szabad így mondanom. Gondolnunk kell a jövőre is. - És bizalmasan hozzátette: - Rengeteg a gond az utánpótlással. - Kacsintott.

- Hát belőlem azután nem lesz nektek utánpótlás! - A Félőlény elszánt volt és határozott. Meg is lepődött rajta. - No né!

- Te akartál szörny lenni!

- Már nem akarok. Eszem ágában sincs.

- Maradnál továbbra is Fééélőőőléény? He?

- Nem, azt nem... Vagy mégis. Talán igen. Inkább Félőlény, mint fennhéjázó, felfújó hólyag.

Régóta vezette már az irodát, de efféle még soha nem fordult elő az Irodaszörnyel. Szépreményű szörnyek tucatjait iktatta pályafutása során, szörnymemzedékeket indított útjukra, önként jelentkezőket, beszervezetteket, s ahogy telt az idő, mind többeket és többeket, de soha senki még le nem leplezte. És akkor ez a kis aszott, sárga, nagyfülű, ez az úgynevezett derék fickó, ez a veszedelmes történetmesélő könyvmoly, ez a senki jöttment jön és - rájön! Egyre és másra! Tessék: átlát a szitán! No, ez nem maradhat annyiban. Az Irodaszörny föl pattant az íróasztalra, széttárta se vége, se hossza teleszkópos karját, úgy ordította:

- A világ a szörnyeké!

A Félőlény tudta, hogy sajnos igazat bóg, mégis mulatságosnak találta a kalimpáló, szőrös egyszeműt.

- Sose fogjuk túrni, hogy ilyen incifinci Félőlények az utunkba álljanak! Soha!

- Lehet, hogy az utatokba nem, de legalább közétek sem - hangzott szelíden. - És az is valami.

A nagyszájú fenyegetődző hirtelen megrogyant. Abba hagyta a kevély ugrálást, és könyörgőre fogta a dolgot.

- Ezt nem teheted velem - és egészen sápadt volt. - Kérlek, könyörgök, ne hagyj itt! Ha elszalasztok egy jelentkezőt, életem végéig alantas hivatali riogató maradok, sőt lehet, hogy lefokoznak közönséges parlagi tucathuhogóvá! Nem kívánhatsz nekem ilyen sivár jövőt, te mitugrasz! - Kezdett ismét dühbe jönni, de gyorsan lecsillapodott. - Nézd, ajándékot is készítettem neked.

Ritkás szőrrel borított tenyerén egy könyvet nyújtott a Félőlény felé, ki mint tudjuk, a könyveknek ellenállni nemigen tudott. Szinte elérékenyülve nyúlt is felé azonnal, de mintha bolha csípte volna, kapta vissza a kezét nyomban.

- A *Kis rémhatározó*. Igazi sárkánybőrbe kötött, számozott díszkiadás! Csakis a tiéd. Tessék. - Nem akart hinni a szemének, annak az egynek. A Félőlény szelíden, de folyamatosan rázta a fejét. Tagadólag. Ide-oda, ide-oda, amivel azt fejezte ki: nem, nem, nem, semmi esetre sem. Nem. És általában sem.

- Packázol velem, te Félőlény!? - szedte össze minden erejét, és így szólt: - Ááááuuubrrrrvr-cskhhhh! Csavaros és bonyolult üvöltés volt, sokat gyakorolta, mégis rekedt fulladásba torkollt.

- Vigyázz - a Félőlény aggódva figyelte -, a végén még berekedsz.

Ennél nagyobb csapás az Irodaszörnyet talán még soha életében nem érte. Kifejezetten rosszul érezte magát. Biztos, hogy meg fog fájdulni a fejem, gondolta, igen, igen. S közben nem tudta levenni pillantásait a Félőlényről, aki még egyre csak intette a nemet. Szinte kínlódva tette föl az elkerülhetetlen kérdést:

- Te... te nem félsz tőlem?

A Félőlény összeresztette. Talán sejtette már maga is hogy erről lehet szó, de most, hogy ilyen egyenesen megkérdezték, mégis meglepődött.

Lekucorodott, lehajtotta a fejét, becsukta a száját és lelkiismeretesen keresni kezdte magában az ismerős érzést; kutatta lelke rejtett zugaiban, bepillantott a legporosabb-pókhálósabb gyermekkori múlt szögleteibe, melyeket már oly rég nem háborgatott, halványuló emlékekről lebbentette föl a fátylat - hiába, nem lelte sehol. Kiszökkent szívéből a félelem, és elpárolgott nyomtalanul.

- Úgy látszik, nem - felelte hát. - De magam se értem egészen. Azért jobb lesz ellenőrizni. Ha volnál szíves még egyszer ordítani.

A következő ordítás tulajdonképpen hápogással kezdődött. A megrendült csodálkozás hápogásával. De nem azért volt cégéres rém az Irodaszörny, ha csak hivatali riogató is, hogy egy kis fenyegetésre össze ne tudja szedni magát. Lábával kapált, karjával kaszált, tüdejét teleszívta és:

- Resssszkessss! - bögte. - Én vagyok az Irrrodaszörny! ÁÁÁÁUUUUBRRRRVR-CSKHHHH! és hogy semmilyen lehetőséget el ne mulasszon, megpróbálta visszafelé is, hátha úgy hatásosabb: HHHHKCSRVRRRRBUUUUÁÁÁÁ!

A Félőlény arcán ekkor földerengett valami. Egy mosoly.

Az ajtóhoz lépett, és betette maga mögött szépen, csendesen.

Vissza se nézett.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben égig csap a szörnyöröm, továbbá egy megrázó találkozásnak,
egyszersmind szikrázó összecsapásnak lehetünk tanúi*

Mintha egy rémálom ért volna véget.

De a Félőlénynek nem volt ideje megismerkedni a szívében fickándoó új érzésekkel.

Egy széles mezőn találta magát. Középpütt emelvény magaslott, a tetején trónushoz hasonlatos szék. A tágas térség különböző rendű és rangú rémektől hemzsegett. Az égen csúf szárnyasok lebegtek, ismerős is akadt közöttük. Ott kóválygott a földerítőré, a kukkoló berregény, de voltak mások is, akiknek azonosításához a *Kis rémhatározóra* lett volna szükség. A tisztáson hurkolt- és burkoltfarkú tányérfülék nyüzsögtek, de voltak ott vahordályok és köcsögfejek is, mind, akik az Utolsó Kiserdőben riogattak. Egyszóval ismerős és ismeretlen rusmányok.

Ünnepeltek.

Fortyogó nótászó töltötte be a mezőt, lassan toporogtak az emelvény körül, akárha táncolnának valamennyien. És úgy is volt. Kedves társastáncukat járták, a szörnyöldi körkörös rotyogózt.

*Új hős került körünkbe,
nosza, kapjuk ölünkbe!
Ütöm, verem, porolom,
passzírozom, párolom,
zúzom, vágom, pörkölöm,
égig csap a szörnyöröm!*

Többszólamú rotyogás következett, az egyik csoport ütemesen azt ismételte:

Umca, umca, umca.

A másik:

Kvakk, kvakk, kvakk.

A harmadik azt, hogy:

Rojt, rojt, rojt.

A negyedik meg:

Hörty, hörty, hörty.

Egyre gyorsabban hemzsegték, míg csak egy hórihorgas rém lépett a dobogóra. Csöndet intett, és helyet foglalt a trónuson. Hurrázták, éljenezték. Ferde mosollyal fogadta, és szólásra emelkedett.

- Híveim! - kezdte. - Most, hogy szörnyaggyá avattak...

És amint megszólalt, elszlott minden kétely. A Félőlény szívét jeges marok szorította. Csatang állt a dobogón.

Őt avatták, őt, a legrégebb és legjobb barátot.

- Csatang - mondta halkán, de oly halkán, hogy sóhajnak is beillett.

Ám úgy látszik, ennyi is elegendő volt. A hórihorgas a dobogón széttárta a karját, és felé kiáltott:

- Micsoda kedves meglepetés! De jólesik, hogy te is eljöttél! Gyere közelebb, hadd öleljelek meg!

A hemzsegő rémek engedelmesen utat nyitottak, s a Félőlény elindult az ösvényen.

Egyenes tartással lépkedett, Csatang tárt karokkal várta, mögötte pedig kaszáló bakugrásokkal sietve közelített a még mindig fejvesztetten hörgő Irodaszörny. De nem tudta megelőzni, a Félőlény az emelvényre ért, Csatanghoz hajolt, és azt süvöltötte:

- Áruló!

A hatás! Egyszóval a hatás nem maradt el. Nyüzsgés, bozsgás, háborgás támadt, és Csatang elbődült:

- Irodaszörny! Mi ez?! Tán nem állta ki a próbákat?!

- Kiállta szörny nagy, hogyne állta volna - hebegte a fölsült irodista -, csak a nyilatkozatot... a belépésit... csak azt nem írja alá.

- Visszaminősítetek parlagi tucathuhogóvá! - dühöngött Csatang.

- Vezérem! Szörny nagyom! Nem tehetek róla, megmondhatja ő is - és esengve fordult a Félőlényhez. - Szólj már egy szót!

A Félőlény fölnevetett. Csak úgy egyszerűen fölnevetett. Kicsinyke, vidám nevetés volt ez, mégis elnémult tőle Csatang, el körös-körül a hemzsegők. Egy szabad, vidám, felhőtlen nevetés csengett tisztán a mezőn - és elnémította a rémeket.

- Azt mondtad nekem - fordult a Félőlény Csatanghoz -, hogy szörny a szörnynek nem vájja ki a szemét. Lám, ez sem volt igaz. Vájja. Nézzétek meg magatokat! Nem segíthetek rajtatok. De nem is akarok. Egyétek egymást békével. Annyival is kevesebb lesz belőletek. Én hazamegyek. Az Utolsó Kiserdőbe. Amely egykor neked is „haza” volt. - És még egy kis nevetést hallatott.

Milyen más volt Csatang nyerítő röhögése! Gonoszság süvített belőle.

- Csak ne olyan fölényesen! Tudod-e, miért avatnak szörny nagygyá? Mert meghódítottam az Utolsó Kiserdőt. Vagyis a Kiserdő nem Utolsó Kiserdő többé! Kár sietned.

A Félőlény térde megroggyant, s a mezőn diadalmasan rotyogtak a hemzsegők:

Umca, umca, umca.

Kvakk, kvakk, kvakk.

Rojt, rojt, rojt.

Hörty, hörty, hörty.

- A könyvtáram? - suttogta.

- Már a füstje is elszállt! Szörnyellenes volt, sajnos. És az effélének mi az írmagját is kiirtjuk. Ez az írmag pedig épp a te könyvtárad volt. Sajnos... - Csatang ismét fölnyerített.

- A könyvtáram...

- Látom, kapiskálod már. Nincs miért és nincs hová visszamenned. Meg aztán a próbákat is kiálltad, ugyebár? Ne búsulj, szörnytárs! Írd alá szépen a belépési nyilatkozatot. Te nem veszhetsz semmit, mi pedig egy remek rémmel gazdagodunk.

Az Irodaszörny az emelvény tövében körbeforgatta egyetlen szemét, és biztatóan kacsintott.

- De hiszen valamennyi próbátok csalás! - mondta a Félőlény.

- Leleplezett? - villámlott Csatang.

- Én nem tehetek róla! Az a sok könyv, a történetek - mentegetődzött az iroda elkeseredett ura -, az a nagy fene műveltség az oka mindennek. Rájött. Egyre-másra.

- Ha akartam volna, sem bukhattam volna meg a próbáitokon - folytatta a Félőlény. - Azért van tele veletek a világ, mert szörnyé válni könnyű. Nagyon könnyű. *Nem* lenni szörnyé: az a nehéz.

És némaság támadt. A nyüzsgők abbahagyták a nyüzsgést, a hemzsegők a hemzsegést, és Csatangban is bennszakadt a szó. Mert ez a mondat, amilyen egyszerű volt, olyan tiszta. És a szörnyek nem állhatják a tisztaságot. Amilyen rövid, oly egyértelmű. És a rémek nem bírják az egyértelműséget. És amilyen halk, olyan félelem nélküli, olyan igaz. És ez a legelviselhetlenebb a számukra.

Szájukat tátva álltak, szemüket Csatangra függesztették. Őt bámulták várakozón a hurkolt-farkúak, a vahordályok, a köcsögfejűek mind, mind; még a kukkoló berregény is őt kukkolta.

És Csatang gúnyosan azt sziszegte:

- Az utolsó mérkőzés még hátravan. Térj csak vissza a Kiserdőbe, ami már nincs, a könyvtáradhoz, ami már nincs, és légy hű önmagadhoz, aki már nem is létezel!

- *Nem* lenni szörnyé: az a nehéz - mondta újra a Félőlény, és végleg hátat fordított a mezőnek.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben csak úgy hemzsegnek a tanulságok
Ezenkívül lezárul egy korszak, remény csillan, és csoda történik*

Csupánc csupált.

Porhany porhanyított.

Rakonc rakosgatott.

Első pillantásra tehát minden rendben volt a Kiserdőben.

De csak első pillantásra. A másodikra nyomban kiderült, hogy a Kiserdő csak nyomokban emlékeztet a valahaira. Mindenekelőtt: nem volt többé Utolsó. Úgy értem, az utolsó rémentes pagony. Egy tartomány volt, semmi egyéb. Egy a sok közül, nem rosszabb és nem jobb: vagyis elég rossz. Lehangelő.

Csupánc nem rikkantott vidámat, ha valami formás csupálnivalóra bukkant, Porhany sem örvendezett, ha derekasan fellazította a talajt a bokrok körül. És ha Rakonc lepókhálózott egy öreg hársat, nem sugdosott az ágai közé vidám anekdotát, hogy susogná tovább a tölgyeknek, hadd viduljanak ők is.

Mindez a múlté. Az erdőlakók egykedvűen tették a dolgukat, fáradtan mindig és utálkozva, ahogyan a gályarabok. Kietlen robottá vált az egykor derűs munkálkodás.

A fák törzse reves lett, kérgük megrepedezett, sárgán hullott a lomb a fényevesztett fűre, s az ég ólomszín burokkal fedte a fák koronáját. Csillagtalan éjék és naptalan nappalok követték egymást, a báránnyfelhők mintha valahányan más égi mezőkre ballagtak volna legelészni.

A tisztáson - úgy, ahogyan nemrégiben minden látható ok nélkül kidőlt - az erdő legöregebb, legsudárabb fája hevert keresztben - holtan.

A Félőlény odúja kiégve tátongott, ajtaja leszakítva, a könyvtár pernyéjét pedig már elfújta a szél, elmosta az eső.

Nem sürgölődött hírekkel a postapozsáta, mert hírek sem voltak.

Mozgás csak akkor támadt, ha egy-egy rém vonult át a terepen - nagyon otthonosan mozogtak már itt. Olykor szállt a kukkoló berregény. Kukkalt egy kicsit, látta, hogy minden rendben, semmi változás, és tovaberregett. Máskor egy négyfarkú tányérfülű telepedett a kidőlt fára, huhogott, rázta a holt ágakat. Ilyenkor az erdőlakók még mélyebbre szegték fejüket, és szótlánul dolgoztak tovább. Belülről rázta őket a reszketés. A tányérfülű elégedetten távozott.

Egy másik közrém, valami vahordályféle - a nehezen azonosítható cakkosfarkú alfajhoz tartozott - egyenesen a Félőlény odvába települt, és élvezettel cuppogva hempergőzött a könyvtár után maradt koromban. Hát így. Ez lett a Kiserdőből.

És ekkor, egészen váratlanul az erdőlakók fülét szívmengető, régen hallott hang ütötte meg: füttyszó. Nem is füttty volt az; egyenesen füttyörészés. És közelgett. Rakoncnak derengett valami; egyszer réges-régen ismerte ő e dalocska szövegét is. Valahogy így:

*Csipkefa bimbója
kihajlott az útra...*

A Félőlény tűnt föl az ösvényen. Félrehajtotta maga elöl az ágakat, s derűsen csücsörítve folytatta:

*rida-rida bon-bon-bon,
kihajlott az útra...*

Boldogan mosolygott régen látott barátaira, s azt várta: otthagynak csapot-papot, a nyakába ugranak, körbetáncolják, örvendező kiáltásokkal fogadják. Porhany azonban eltűnt a föld alatt, Csupánc csettegő csupálásba fogott, Rakonc meg fölzúgatta az elemes hordozhatót.

- Talán nem ismertek meg? - A Félőlény hangjában némi sértettség rezgett.

- Hát... hasonlítasz valakire - felelte Rakonc, és hátat fordított, mivel épp egy tölgy sűrű gyökerei közé igyekezett beszuszakolni masinája ormányát.

- Csa-csa-csakhoggy bennünket nem tévesztesz meg - szólt le Csupánc a fa tetejéről. - Tudjuk, amit tudunk.

- Mi a csudát?

Porhany fúrta elő magát egy kis halom mögül, föl sem nézett, úgy vetette oda:

- Hogy jelentkeztél szörnynek. És már az is vagy. Ha parancsolod, gratulálunk, de be nem dőlünk. Látjuk, amit látunk.

- Mi a csudát?

- Csu-csu-csupáncsak azt, hogy nem látunk semmit.

- Vagyis nagyon jól sikerült a felvételd - foglalta össze Porhany. - Olyan rangos rém lettél, hogy már nem is látszik rajtad. Akár Csatang! - azzal eltűnt a halmocska mögött.

- Nem - mondta a Félőlény -, nem léptem közéjük. Ők viszont, úgy látszik, rátok léptek.

Hátat fordított mindenkinek, és az odújához ballagott. Ekkor megpillantotta a nehezen azonosítható cakkosfarkú vahordályfélét, amint kéjesen hempergőzik a koromban, az ő odújában. Olyan érzés járta át, amilyen még soha: dühbe gurult. És olyat mondott, amilyet még soha.

Sorsfordító, világrengető szavak voltak ezek, aranybetűkkel jegyzik majd a történetírók, ha valaha megírják az Utolsó Kiserdő történetét. A Félőlény ugyanis ezt mondta:

- Na de most már elég!

Igen, igen, ezt.

NA DE MOST MÁR ELÉG!

És mondott még többet is.

- Mit képzelsz, te pernahajder? Milyen alapon dagonyázol az én odúmban?

Az meg úgy elképedt, hogy fennakadt a gülüszeme.

- Nem hallottad? Hess!

A közsörny válaszra nyitotta tépett száját, de nem jutott szóhoz.

- Mit képzelsz te magadról? Hogy majd rémüldözni fogok egy ilyen semmi kis vahordályféleségtől? Legyőztem én már nálad rémebbeket is. Hess innen, ha nem akard, hogy a cakkos farkadra lépjek!

A gülüszemű pedig fölnyiffant, lába közé kapta fenyegetett cakkos farkát, és kiiramlott a Kiserdőből.

Porhany és Csupánc abbahagyták a lélektelen tevés-vevést, úgy nézték, mi történik.

A Félőlény pedig az egyik új utcatáblához lépett.

- Mi ez itt? Mi az, hogy „Terror tér”? Ezt a helyet úgy hívják, hogy Tündér tér, és úgy is fogják hívni! - Azzal leszakította a fáról a táblát.

- Ne! - kiáltotta Porhany. - Ne!!!

Rakonc keze-lába reszketett.

- Mit csinálsz?!

- Hogy mi ezért mit fogunk kapni - nyafogta Csupánc.

De a Félőlényt nem lehetett megállítani:

- És mi az, hogy „Ocsmány ösvény”, „Dühöngő-dülő”, „Hüllő-töltés”?! Le velük! Le minddel! - sorra szaggatta a táblákat, és hajította a földre.

A Kiserdő-lakók szepegve álldogáltak.

Ekkor landolt a tisztáson a négyfarkú tányérfülű; egy kis szokott, napi rémítésre érkezett, de még meg sem melegedhetett talpa alatt a föld, máris harsant a Félőlény hangja:

- Talán bizony azt akarod, hogy copfba csomózzam a négy farkadat? Vagy rántottát csináljak a tányérfüledre? Hess!!!

A rém kővé vált.

Csupánc váratlanul fölbátorodott, és hozzávágta a „Hüllő-töltés” feliratú táblát. A négyfarkú döbbenetében fenékre ült, majd visítva menekült.

- Juhé! - Csupánc szaporán csupálgatni kezdte az útjelzőket.

- Ihaj! - Porhany szálkává, forgácsá porhanyította őket.

- Tyuhaj! - és Rakonc porszívója a nyomukat is eltüntette.

A kukkoló berregény megsejthetett valamit a változásból, mert rendes felderítő őrzárata közben redős szárnyát berregtetve a Kiserdő fölé ereszkedett, és sebesen forgatta a kukkolóját.

A Félőlény tölcseért formált a kezéből:

- Ne lármázz, kérlek, mert nem hallod, amit mondok.

A berregény valóban nem hallotta, mert saját harsánysága félig-meddig megsiketítette. Kissé elhalkult, és közelebb dugta nagy, szőrös lapátfülét.

A Félőlény pedig hangosan, tagoltan azt kiabálta:

- Nem félek! Hallod? NEM FÉLEK!

Egy rémült tyúk kárálásához hasonlított a menekülő berregény hangja, kukkolója oly sebesen forgott, hogy maga is beleszédült. A Kiserdőben pedig visszhangzott a szó:

- NEM FÉLEK! NEM FÉÉÉÉLEK!

Azután csönd lett. Nem afféle szörnyszagú némaság, hanem a jól ismert neszekkel teli otthonos csönd. Lombsusogás, csigacsoszogás, a fű selymes zizzenése. Csönd. Csönd. Csönd.

És fakulni kezdett az ég ólmos szürkéje, simulni kezdtek az összepöndörödött levelek. A fű még nem nyerte vissza zsenge zöldjét, de dúsabb lett. Az ég sem tündökölt ragyogó tiszta kéken, de kékebb lett, és a látóhatárról bebandukolt a Kiserdő fölé egy aprócska báránnyelű. A postaposzáta nyomban fölszállt és figyelmeztette: fönne ne akadjon a fák ágában. A báránnyelű köszönte és továbbégetett.

A Kiserdő-lakók körülállták a Félőlényt.

Rakonc óvatosan felé nyúlt és megérintette. Azután Porhany és Csupánc is. És megjelent először a szemükben, azután az arcukon valami, ami már nagyon régen nem. A mosoly.

- Mondd, Félőlény - és Rakonc igyekezett nagyon körültekintően fogalmazni -, lehet, hogy... te már nem is vagy Félőlény?

- Gondoltam rá magam is.

- Csu-csu-csu...

- Csupán csak azt akartad mondani, hogy...?

- Hogy mulassunk! - rikkantotta Csupánc.

- Ez azért túlzás - intette a Félőlény.

- Régen teáztunk - pislogott vaksi vágyakozással Porhany.

- De jó lenne, de szép! - Rakonc hangja elcsuklott.

És néhány perc múlva készen állott minden. Az abrosz gyűrött, az egyik csésze kicsorbult, a kanna füléből hibádzott egy darabka, de a tea... a tea a régi volt, és fenyőtű illata párált a tisztáson. A Kiserdő-lakók elrévülten szürcsölgették az aranyzöld italt, és hallgatták a csönd eleven neszezését.

Távolról rémvijjogás hallatszott. Csikorgó, undok, vérfagylaló.

- Azért itt vannak - suttogta Porhany, és végigfutott rajta a hideg.

- Márpedig én egyszerűen nem vagyok hajlandó suttogni többé a saját Kiserdőmben! - Rakonc fennhangon, szótagolva ejtette a szavakat.

- Persze, persze - bólogatott Csupánc -, de attól még itt vannak. Igaz, hátrább vonultak, de attól még... Ezeket semmi le nem győzheti.

- Sajnos - mondta a Félőlény. - Sajnos legyőzhetetlenek. Viszont... távol tarthatók - tette hozzá.

- Persze. A történetek! - És Rakonc búsan az elszenesedett odúra mutatott. - Én ugyan... - nem fejezte be a mondatot, letette a csészét, fölugrott, befúrta magát a kidőlt fa alá, teljesen eltűnt alatta, de amikor kihátrált, egy papírlapot tartott a kezében.

- Ezt megmentettem. Igaz, csak egyetlen lap, és nem tudtam elolvasni, mert kisbetűvel van, és én csak a nagybetűket... de itt a rajz is. Megismertem. Abból a történetből van, amelyik egy mackóról szól, akit úgy hívnak: Mici. Tessék.

A Félőlény kisimította a gyűrött lapot, és áhítatosan az ölébe fektette. Ismét rémvijjogás harsant, most közelebből. Csupánc sietve a fatönkre állította a csészéjét, hogy ki ne lötykölődjék az egész tea.

- Mi lesz velünk történetek nélkül? - kérdezte.

A Félőlény fölemelte a kissé megpörkölődött lapot, és megnézte előlről-hátulról.

- Emlékszem rá. Az egész könyvre elejétől végig. És nemcsak erre. Hanem Pocok lovag legendájára, Árvácska történetére és Mafla törpe meséjére is. Emlékszem rájuk, az összes regére és mondára.

- Mindre? Az lehetetlen.

- Pedig így van. A szörnyek szörnyen ostobák, nekem elhihetitek. Nem tudják, hogy hiába égették el a könyvtárat, a történetek attól még megmaradnak. És amíg vannak történetek, a szörnyeket legyőzik bennük. És amíg legyőzik őket a mesében, addig van esély rá, hogy legyőzzék őket a valóságban is.

- Tiszta sor! - Rakonc lehunyta a szemét, úgy élvezte a beszélgetést, a teát és a reményt. De azután fölnézett és elborult. - Hanem tudod! Csatang... képes volt a saját Kiserdőjét...

- Nekem mostanában igazán alkalmam volt kiismerni a rémeket - mondta a Félőlény. - Csatangot is. Kérek még egy csésze teát.

Porhany töltött.

- És különös gondolataim támadtak. Mert az igaz, hogy ők tettek Félőlényé... De már nem vagyok az. És ezt is nekik köszönhetem.

- Micsoda dolog?!

- Mit köszönhetsz nekik?!

- Miért, azelőtt ki voltál?

- Hát ez az. Nem emlékszem. - A Félőlény hátradőlt és tünődött. - Lehet, hogy azelőtt nem is voltam igazán. Lehet, hogy szörnyekre van szükség ahhoz, hogy valakivé legyünk?

Rikácsolás harsant. Ezúttal többen és közelebbről vijjogtak.

- Ezek összeszedik magukat, és ránk rontanak! - Csupánc ijedtében kilötykölte a teáját.

- Mondj gyorsan egy történetet, gyorsan, gyorsan! Kezdd már! - könyörögtek türelmetlenül.

- Mit parancsoltok? Pocok lovag, Árvácska, Mafla törpe? Esetleg a mackó, akit Micinek hívtak?

- Bármit, csak mondd, mondd, kérlek, mondd!

- Akkor olyan történetet mesélek, amit még nem hallottatok - bólintott derűs nyugalommal a Félőlény.

- De a vége... ugye a vége jó lesz? - aggodalmaskodott Porhany.

- Jó. - És elkezdte. - Egyszer volt, hol nem volt...

A hangja nyugodt, lassú és bársonyos. Amolyan mesélős.

A vijjogás távolodott és elnémult. Tudták: nem végleg. Tudták: soha le nem bírhatják a szörnyeket. De tudták azt is: mondani, mondani, mondani kell a történeteket, egyiket a másik után, és akkor... És akkor: talán.

Csak az erdő neszezett: lombsusogás, csigacsoszogás, fűzizegés - meg a mese.

És akkor esett meg a csoda.

Amolyan formás, rendes, igazi csoda. Kell, hogy essenek néha efféle dolgok - tehát esnek is.

Megzizzentek a rémkidöntötte fa kókadó levelei, s a holtan heverő óriás tölgy lombja megelevenedett. Lassan mozdult, csikorogva, nehézkesen, majd hirtelen hatalmas lendületet vett. Fölállt. És visszadöccent a helyére. Kiszaggatott gyökerei ismét belekapaszkodtak a földbe. Állt az öreg, sudár tölgy, és megrázta magát. És fényesedni kezdett a lombkorona.

Csoda volt valóban. Nézték a Kiserdő-lakók, nézték némán, és bólogattak: helyes. Így van ez rendjén.

A Félőlény pedig folytatta a mesét, az új történetet. Arról szólt, miként akarták a szörnyek szörnyé tenni a Félőlényt, és miként buktak bele. És arról, miként lett a Félőlényből egyszer és mindenkorra: *Élőlény*.

.oOo.